

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΣΚΕΨΕΙΣ: ΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ Ή ΑΥΤΟΔΕΣΜΕΥΣΗΣ; | Η ΜΑΓΙΑ | ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΙΝΑΣΕΙ, ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΜΗΝ ΚΡΥΩΣΕΙ | ΣΥΝΑΛΛΗΛΙΑ Ή ΑΤΟΜΙΚΙΣΜΟΣ | ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΗΝ ΜΑΝΤΟΥΒΑΛΟΥ ΜΑΡΙΑ | Ο ΠΛΑΤΩΝ, ΤΟ MATRIX ΚΑΙ Η (ΑΝΤΙ)ΔΡΑΣΗ | ΞΕΝΙΤΙΑ | ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΚΑΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ | ΕΙΜΑΙ ΤΥΧΕΡΗ Ή ΑΤΥΧΗ; | ΚΟΥΡΑΣΤΗΚΕΣ | ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΕΣ ΦΩΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ «ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ» ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ | ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

ΓΡΑΦΟΥΝ: Θεοδωρίδου Μαργαρίτα, Μαλκίδης Θεοφάνης, Μαντουβάλου Μαρία, Μεταλληνός Δημήτριος, Μητσαράκη Νικολέττα, Παπαδόπουλος Θεόφιλος, Παπαδόπουλος Νικόλαος, Παπακώστας Αναστάσιος, Σαρσάκης Ιωάννης, Τασούδης Γεώργιος, Γ. Ε.

Η ΜΑΓΙΑ

Επαιρόμαστε γιατί ο λαός «πολιτικοποιήθηκε». Ψευδαισθήση. Απλώς καταπίνει τις βρούβες που του πετάνε απ' τα μπαλκόνια.

Οι εφημερίδες έγιναν λαχανόφυλλα (λασπωμένα), εξαιρέσει μερικών εσωτερικών (σοβαρών) σελίδων, αν υπάρχουν κι αυτές... Θα ήταν αδύνατο οι αρχαίοι Αθηναίοι να είχαν να διαβάσουν καθημερινά μια-δυο φυλλάδες σαρανταοκτώ ή εξηντατεσσάρων σελίδων.

Εκείνοι διαλέγονταν ή άκουγαν δημηγορίες –όλα επί της ουσίας: για την έννοια της Δικαιοσύνης, για το χρέος του πολίτη, για την εδραίωση των θεσμών και μετά για να ξεκουραστούν πήγαιναν για συμπόσια όπου μιλούσαν περί ψυχής, περί της φύσεως των όντων, περί έρωτος...

Σήμερα οι συζητήσεις (οι κοινοβουλευτικές) μοιάζουν με πετροπόλεμο αγυιοπαίδων και οι

συνεδριακές άμιλλα για το ποιος θα κάνει με το καλαμάκι του τη μεγαλύτερη σαπουνόφουσκα...

Υπάρχει γενικό κλίμα παραπλάνησης, εκτροχιασμού από την κοινή λογική, αλλά κυρίως παραπληροφόρηση, η οποία είναι εσκεμμένη, προσχεδιασμένη...

Ο λαός δεν είναι ενημερωμένος. Αλλά και πώς να είναι ύστερα από τον καταϊγισμό των εντυπώσεων και τον καταϊωνισμό των ψευτοαληθειών! Παραπαίει, είναι ακυβέρνητος, έχασε το κριτήριο. Οι άλλοι λαοί, ειδικά οι Ευρωπαϊκοί της δυτικής περιοχής, μπορεί κι αυτοί να το έχουν χάσει, δεν μας ενδιαφέρει. Η Ευρώπη ξετυλίγει το κουβάρι του Διαφωτισμού, που αυτή η ίδια έγνεσε. Δικαίωμά της. Εμείς όμως μπορούμε και πρέπει να κόψουμε το νήμα. Όχι για να ξεκόψουμε από την Ευρώπη, αλλά για να αναθεωρήσουμε.

Πρέπει, αν τα καταφέρουμε, για κάποιο διάστημα να κλείσουμε τα μάτια, να σκεπάσουμε τ' αυτιά μας και ει δυνατόν το στόμα μας, γιατί ό,τι έρχεται απ' την Ευρώπη έχει περάσει από μηχανές, έχει περιτύλιγμά του αλουμινοχαρτο ή σελοφάν. Το περιεχόμενο είναι προς τα έξω εξωραϊσμένο, ενώ ενδέχεται να είναι και ακατάλληλο προς βρώσιν... Και μετά να κοιτάξουμε προς τα μέσα μας και προς τα πίσω: να πέσουμε σε περι-συλλογή. Δηλαδή να δούμε πιο καθαρά, να ενισχύσουμε την κρίση μας. Και αυτό θα γίνει με μια μέθοδο που, είτε την παραδεχόμαστε είτε την «σνομπάρουμε», λέγεται Ελληνική Παιδεία.

Ο ελληνικός λαός πρέπει λοιπόν να ενημερωθεί για το τι συμβαίνει γύρω του, για τα αφανή σχέδια που εξυφάνθηκαν στο παρελθόν και εξυφαίνονται και σήμερα σε βάρος του.

...συνέχεια στη σελίδα 3

ΤΟΝ ΝΟΥ ΣΟΥ! Ε;

«Το ζαλισμένο κοπάδι είναι ένα πρόβλημα. Πρέπει να εμποδίσουμε το βρυχηθμό και το τσαλαπάτημά του.

Πρέπει να του αποσπάσουμε την προσοχή. Θα πρέπει να παρακολουθεί το πρωτάθλημα ποδοσφαίρου ή κωμωδίες καταστάσεων ή βίαιες ταινίες.

Πού και πού τους καλείς (τους ανθρώπους του κοπαδιού) για λίγο να φωνάξουν άνευ σημασίας συνθήματα (βλέπε στημένες απεργίες κ.ά.). Οφείλεις να τους κρατάς αρκετά φοβισμένους (βλέπε τεχνητή οικονομική κρίση...), διότι αν δε φοβούνται και δεν τρέμουν πως όλων των ειδών τα κακά μπορούν να τους καταστρέψουν απ' έξω ή από μέσα (δούρειοι ίπποι) ή από κάπου, ίσως αρχίσουν να σκέφτονται, πράγμα επικίνδυνο, διότι δεν έχουν την ικανότητα να σκέφτονται!!!! Συνεπώς, είναι σημαντικό να τους αποσπούμε την προσοχή (sex, tv κ.ά.) και να τους βάζουμε στο περιθώριο».

Αυτή είναι η αντίληψη για τη Δημοκρατία ΤΟΥΣ...

Νόαμ Τσόμσκυ, «Νέα Τάξη, μυστικά και ψέματα»

Η ΙΣΧΥΣ ΕΝ ΤΗ ΕΝΩΣΕΙ

Η δύναμη της ενότητας μπορεί να αποτελέσει ένα ισχυρό αντίδοτο στην παρακμή. Με συνεκτικά στοιχεία τις αξίες και τα ιδανικά μας, με σεβασμό στη διαφορετικότητα οφείλουμε να επιδιώξουμε το εξής φαινομενικά οξύμωρο σχήμα: Έναν εκσυγχρονισμό σε κάθε τομέα της ζωής, από τον οικονομικό μέχρι τον πνευματικό, βασισμένο όμως στην παράδοση και στην ιστορία μας. Με αληθινή παιδεία και αγάπη πρωτίστως ας προσπαθήσουμε να περιορίσουμε τον διχασμό. Είναι το μεγαλύτερο δηλητήριο για έναν λαό.

Συντακτική Ομάδα

ΣΚΕΨΕΙΣ: ΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ Ή ΑΥΤΟΔΕΣΜΕΥΣΗΣ;

Άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου. Αχαρτογράφητη η περιοχή της σκέψης. Ανεξέλεγκτη πολλές φορές η δύναμη του μυαλού. Άλλοτε σε απογειώνει σε κόσμους εξωπραγματικούς ενώ άλλοτε σε προσγειώνει, συχνά οδυνηρά σε δύσβατα εδάφη. Ποια άραγε είναι η ισχύς του;

Το μυαλό του ανθρώπου μπορεί να λειτουργήσει ως το μεγαλύτερο παράθυρο στον κόσμο αυτό. Είναι αυτό που σου χαρίζει ταξίδια μακρινά, χωρίς εισιτήριο επιστροφής, παρ' όλο που μπορεί να είσαι κλεισμένος μέσα σε τέσσερις τοίχους. Οι

ίδιες οι σκέψεις μπορούν να σε ανακουφίζουν, να σε αναζωογονούν, να σε κατακλύζουν με ψυχική και πνευματική ευφορία. Είναι αυτές που σε κάνουν να ελπίζεις, να ονειρεύεσαι. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι Μεσολογγίτες, οι οποίοι ήταν πολιορκημένοι από παντού κι όμως οι ίδιοι όρισαν την τύχη τους. Ο λόγος που το κατόρθωσαν οφείλεται στο ότι ήταν πνευματικά ελεύθεροι. Τα φτερά που μας χαρίζουν την πολυπόθητη ελευθερία βρίσκονται στο μυαλό μας και είναι δική μας υπόθεση να τα εκμεταλλευτούμε. Η δύναμη της σκέψης είναι

αποκλειστικά και μόνο προσωπική υπόθεση.

Εξάλλου "όποιος ελεύθερα συλλογάται, συλλογάται καλά".

Από την άλλη πλευρά το μυαλό μπορεί να γίνει η πιο στενή και αδυσώπητη φυλακή σε όλο τον πλανήτη, διότι μπορεί να σε καταδικάσει σε ισόβια δεσμά. Η πνευματική δέσμευση είναι χειρότερη από την σωματική. Σε σκοτώνει αργά και βασανιστικά, σου τριβελίζει το μυαλό σαν μέλισσα και δεν σου δίνει την δυνατότητα να φτάσεις στην κάθαρση. συνέχεια στην σελίδα 2

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΤΩΝ

Να 'μαστε λοιπόν. Συντροφιά με την "Κοινωνείν".

Ίσως βέβαια αναρωτηθείς. Άλλη μια εφημερίδα! Γιατί;

Γιατί απλά κουραστήκαμε να είμαστε παρατηρητές μόνο όλων αυτών που γίνονται γύρω μας, κουραστήκαμε να σκεφτόμαστε χωρίς να εκφραζόμαστε. Κι έτσι το πήραμε απόφαση. Και είπαμε να ενωθούμε με όσους αναζητούν ποιότητα, που πιστεύουν και ελπίζουν, που ξέρουν ν' αγαπούν και να χαίρονται. Να χαίρονται τον κόσμο, που αν και μικρός είναι μέγας!

Στην "Κοινωνείν" δε θέλουμε να κατσουφιάζουμε, να κατακρίνουμε, να μεμψιμοιρούμε, να εντυπωσιάζουμε παρουσιάζοντας "φουσκωμένα" τα γεγονότα ή τις ειδήσεις, αλλά θέλουμε να ελπίζουμε, να εμπνέουμε, να συγκινούμε, να ενημερώνουμε, να αναπαύουμε, να οριοθετούμε, να παρεμβαίνουμε...

Με πολύ κέφι, φιλοπονία, διάθεση, επιμονή και υπομονή προβαίνουμε σε αυτή την ηλεκτρονική εκδοτική προσπάθεια, η οποία ευελπιστούμε να συμβάλει ώστε να ελευθερωθούν οι πιο ελπιδοφόρες και δημιουργικές δυνάμεις της ελληνικής κοινωνίας.

Μαζί σας επιθυμούμε να χτίσουμε μια κοινωνία με βάση υγιή πρότυπα ανθρώπων, την κοινωνία του "εμείς" του Μακρυγιάννη και όχι τη βιούμενη του "εγώ".

Θα είμαστε κοντά σας, γι' αυτό σας θέλουμε κοντά μας.

Τι λέτε;

ΣΚΕΨΕΙΣ: ΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ Ή ΑΥΤΟΔΕΣΜΕΥΣΗΣ;

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Οι σκέψεις του ανθρώπου μπορούν να γίνουν τα καλύτερα χρυσά κελιά ακόμα και αν αντικρίζει καταγάλανο ουρανό και απέραντο βαθύ πέλαγος της ζωής. Η ψυχική λύτρωση δύσκολα επιτυγχάνεται, γιατί είναι εξίσου ακανθώδες να τιθασει τις σκέψεις σου. Ένα μπερδεμένο μυαλό φαντάζει σαν ένας ατέρμονος και σκοτεινός λαβύρινθος, του οποίου το κλειδί κατέχει και ο πιο δύσκολος αντίπαλός σου. Ο εαυτός σου.

Οι σκέψεις μας λοιπόν μπορούν να λειτουργήσουν ως καράβια για μακρινά ταξίδια σε αχαρτογράφητα νερά αλλά και ως σφιχτά δεσμά που φυλακίζουν τον εαυτό μας. Γι' αυτό θα πρέπει το ίδιο το άτομο να χαλιναγωγήσει τα πάθη του και να κατευθύνει τις σκέψεις του σε απάνεμα λιμάνια. Ο μόνος δεσπότης του μυαλού σου πρέπει να είσαι εσύ. Είναι άσχημο να μην μπορείς να ελέγξεις το μυαλό σου, αλλά ακόμα πιο άσχημο να φυλακίζεσαι σε αυτό. Τα ηνία του μυαλού σου τα κατέχεις εσύ. Μόνο αυτό μπορεί να σε οδηγήσει στην ελευθερία του πνεύματος, το πολυτιμότερο αγαθό στην εποχή μας.

Ζούλη Μαρία

Μαθήτρια Β' Λυκείου, Νάξος

ΣΥΝΑΛΛΗΛΙΑ Ή ΑΤΟΜΙΚΙΣΜΟΣ

«Ο άνθρωπος αρχίζει να ζει όταν βρίσκει μια θέση στη ζωή των άλλων!»! Με τι ανατριχιατικά διαυγή τρόπο αποτύπωσε, ο εράσμιος ποιητής Τάσος Λειβαδίτης, στον υπέροχο τούτου στίχο τη σπουδαιότητα της κοινωνίας των προσώπων, αναδεικνύοντας ουσιαστικά το γεγονός πως μόνο μέσα από αυτού του είδους τη σχέση δύναται να κατορθωθεί η ολοκλήρωση του ανθρώπου, ως πρόσωπο μοναδικό και ως ον κοινωνικό.

Σήμερα, όμως, που η κοινωνία, ομολογουμένως με ραγδαίους ρυθμούς, υποβαθμίζεται ολοένα και περισσότερο σε άκρατα εγωκεντρική και ατομικιστική, δίχως πλέον καμία διάθεση ή δυνατότητα θυσίας του εγωτισμού στο βωμό της πραγμάτωσης κοινωνίας προσώπων, αποτελεί αδήριτη και επιτακτική ανάγκη να προταθεί με τρόπο συντονισμένο και ομολογιακό, από τους όσους ζωντανούς μας έχουν απομείνει, η αλλαγή πλεύσης στο όνομα μιας κοινωνίας της αυτοπαράδοσης χάριν των σχέσεων και όχι του απομονωτικού ατομικισμού.

(Μήπως οι όποιες διεκδικήσεις των τελευταίων δεκαετιών, πιότερο απαντούν σε νοοτροπίες ατομικής ή στην καλύτερη των περιπτώσεων ομαδικής τακτοποίησης, παρά σε παλλαϊκή απαίτηση κοινωνικής ολοκλήρωσης;)

Σήμερα, που τα σημάδια παρακμής και αποσύνθεσης, λόγω της συνειδητής ή ασυνείδητης αποστροφής

του εξίσου συγκλονιστικού με του Λειβαδίτη λόγου του Αριστοτέλη, «ορθώς διαλογίζεται το ορθώς κοινωνείν», αντικατοπτρίζονται τόσο στον τρόπο πολίτευσης του απλού πολίτη και των αντιπροσώπων του όσο και στη θεσμική αμηχανία, επιβάλλεται να αναθεωρήσουμε τον τρόπο στοχασμού του βίου μας και η έμπρακτη μεταμόρφωση δεν θα αργήσει.

Σήμερα, που ενώ έχουν αποκρυπτογραφηθεί η Γραμμική και τα ιερογλυφικά και δαπανώνται ιλιγγιώδη χρηματικά ποσά για τη δημιουργία και τοποθέτηση πομποδεκτών που θα καταστήσουν αντιληπτή τυχόν επικοινωνία εξωγήινων πολιτισμών με τον δικό μας (τι θλιβερή ειρωνεία), όλο και περισσότερα ζευγάρια αποτυγχάνουν στη συμβίωση, λόγω της αλαλίας, της αδυναμίας επικοινωνίας με το διπλανό και της άκαμπτης υπεράσπισης του ατομικού βολέματος (μεταξύ πλείστων άλλων βεβαίως).

Σήμερα, στην εποχή όπου προωθείται συστηματικά, παντοιοτρόπως και με το στανιό η εγκαθίδρυση της άκρατης, πολτοποιημένης καταναλωτικής κοινωνίας και του πειθήνιου, άνευρου κοσμοκαταναλωτή μήπως σήμανε η ώρα να ανατρέξουμε στις Επιστολές του Αποστόλου Παύλου, προκειμένου να αποσαφηνίσουμε τη σημασία των εννοιών κοινωνία και ενορία και το τι τέλος πάντων δίδει όντως νόημα στη ζωή; Μήπως να «ξεσκοκίσουμε» από τις

βιβλιοθήκες μας τα συναξάρια, ώστε να θυμηθούμε τι πάει να πει αξιοπρέπεια του προσώπου και πνεύμα αγωνιστικότητας;

Ο λόγος, όπως αυτός μετουσιώθηκε σε παράδειγμα βίου, των λόγιων, των ποιητών, των φιλοσόφων, των αγίων, του παπά της ενορίας, του καθημερινού αγωνιστή συνανθρώπου της Πατρίδος μας είναι αυτά που θα μας άγουν στη σοφία και από εκεί στην ευδαιμονία. Ας τον αφουγκραστούμε, ας τον εγκολπωθούμε και αυτός ξέρει το πώς ενδόμυχα να ψιθυρίσει στον καθένα, μοναδικά, τη συνταγή κατάκτησης της ανακαίνισης.

Επιτέλους, ας αναλογιστούμε με τι ήθος πορευόμαστε στη ζωή και εφόσον απομένει ακόμα ψήγμα ψυχής μέσα μας ας σκεφτούμε... τι ήθος διδάσκουμε στα παιδιά μας.

Ήρθε ο καιρός, λοιπόν, επιστρατεύοντας όση ρανίδα αυτόβουλης αποφασιστικότητας μας έχει απομείνει, να αναστοχαστούμε με γνώμονα το κοινό συμφέρον, το οποίο εμπεριέχει και το προσωπικό, τι είδους κοινωνίας μας πρέπει του έρωτα ή της πανσεξουαλικής ασυδοσίας, του προσώπου ή του προσωπείου, του χαδιού ή της εκτονωτικής κενώσεως, της ανάγκης ή του καταναλωτισμού, του διαλόγου ή της επιβολής γνώμης, της συναλληλίας ή του ατομικισμού;

Τασούδης Γεώργιος
Ποιητής-Συγγραφέας
Θούριο Ορεστιάδας

Η ΜΑΓΙΑ

συνέχεια από την σελίδα 1

Σε σημείο που παρά τα διεθνή νόμιμα κυβερνητικοί παράγοντες και δη η κορυφή αυτών να μιλούν τον τελευταίο καιρό για «ξένα κέντρα αποφάσεων». Υπάρχουν αυτά τα «ξένα κέντρα» ασφαλώς. Αλλά δεν είναι αποκλειστικά και μόνο πολιτικά. Μέσα απ' αυτά ή παράλληλα λειτουργούν κι άλλα «κέντρα», πολύ πιο διαβρωτικά που δεν σταματούν στα οικονομικά και στατηγικά συμφέροντα και στους ανταγωνισμούς, αλλά σκοπεύουν στην εξαφάνιση της πνευματικής υφής του Ελληνισμού.

Ο στόχος είναι η φυσιογνωμία, η ταυτότητα του ελληνικού λαού. Είναι πράγματι πρωτοφανής και

μοναδική η συνωμοσία εναντίον ενός λαού που είναι φορέας πνευματικού πολιτισμού! Αλλά αυτό είναι ευνόητο. Στη σχεδιαζόμενη Παγκοσμιοποίηση της Νέας Τάξης Πραγμάτων, της χρηματολατρίας, της στυγνής δύναμης των ισχυρών, του ηλεκτρονικού φακελλώματος, της διαστροφής των εννοιών, της εξαφάνισης της ατομικότητας, της ισοπέδωσης των γλωσσών, της ρομποτοποίησης της σκέψης, το Πνεύμα θα είναι ο υπ' αριθμ. 1 εχθρός, ο απόβλητος, διότι οι δυνάστες το ξέρουν ότι είναι φορέας ελευθερίας. Και όσοι προέκυψαν στη μείζονα ευρωπαϊκή σκηνή ως φορείς πνεύματος και κήρυκες ελευθερίας ήταν όλοι τους Έλληνες ή είχαν τύχει βαθιάς ελληνικής παιδείας.

Η ενημέρωση του λαού πάνω

στα ουσιαστικά προβλήματα και η επισήμανση των διαφαινόμενων κινδύνων είναι το πρώτιστο καθήκον όλων. Όταν θα γίνεται συνεχής ενημέρωση και ο λαός θα ευαισθητοποιηθεί, θ' αρχίσει να σκέφτεται διαφορετικά.

Ο λαός δεν συγκινείται μόνο όταν του μιλούν για μισθούς, συντάξεις, φτηνό αυτοκίνητο και δωρεάν εκδρομές. Και αυτά βέβαια είναι ζωτικά και απαραίτητα. Αλλά αγνοήσαμε τελείως την άλλη παράμετρο. Ότι ο άνθρωπος είναι πλασμένος για κάποιον προορισμό, για κάποια πίστη, για μια αυτοδυναμία, για μια αξιοπρέπεια.

Ο λαός πρέπει να ενημερωθεί για το πού πάμε. Πρώτα η διάγνωση και μετά η θεραπεία.

Κατ' αρχήν, πρέπει να

τον βγάλουμε από το ανθυγιεινό περιβάλλον: την παραπληροφόρηση, την ανοητολογία, τον αποπροσανατολισμό.

Χρειάζεται λοιπόν αποτοξίνωση από τα πάσης φύσεως δηλητήτρια. Και αυτό επιτυγχάνεται με την Άσκηση, δηλαδή την ενδοσκόπηση και πορεία προς την Αποκάλυψη, δηλαδή, τι υπάρχει πραγματικά. Ο Έλληνας των δύο τελευταίων αιώνων και ιδίως του τωρινού δεν ασχολήθηκε να βρει ποια είναι η αλήθεια της ζωής του, ποιο είναι το μήνυμα που έρχεται από τους αιώνες, ποιος είναι ο προορισμός του ίδιου και της φυλής όπου βρέθηκε να ανήκει, ποια είναι η σημασία της γλώσσας του, τι συμβαίνει με τον δικό του πολιτισμό, αυτόν που διαμόρφωσαν οι πρόγονοί του και εκείνος κληθήκε να παραλάβει.

Αν αναληφθεί μια εκστρατεία ενημέρωσης και άσκησης μπορεί να αποτραπεί η τραγωδία που μας ετοιμάζουν: η απώλεια της ταυτότητάς μας. Λαός χωρίς ταυτότητα χωνεύεται στη λήθη της Ιστορίας.

Μπορεί μια τέτοια κατάληξη να γίνει αποδεκτή από έναν λαό σαν τον δικό μας; Βέβαια, η άλωση έχει προχωρήσει πολύ, αλλά έγινε με τρόπο ύπουλο, δεν διατυμπανίζεται.

Υπάρχει λοιπόν η ελπίδα να ανατρέψουμε την κατάσταση.

Όσοι ενημερωμένοι λοιπόν να σηκώσουμε το μπαίρακι! Με τον λόγο, με το γραπτό, με τη διδαχή: να βγούμε και να καταγγείλουμε. Να καταγγελλθούν αυτά τα Γραφεία Παραχαράξεων, τα Υποκαταστήματα εξαγοράς συνειδήσεων, τα Πρακτορεία διανομής εντύπων δηλητηρίων –όλα τους υπονομευτές της γλώσσας, της πίστης, της εθνικής συνείδησης, δηλαδή του προσώπου του Ελληνισμού.

Να ενημερωθεί λοιπόν ο λαός και κυρίως η σπουδάζουσα νεολαία. Να επιδιωχθεί η μετάταξη των ενδιαφερόντων της προς πνευματικότερους στόχους. Να απαιτήσει και να βοηθήσει ώστε στα Σχολεία και στα Πανεπιστήμια να δημιουργηθεί ένα κλίμα όπου πλην της Επιστήμης να διακονείται η σοβαρότητα, το ήθος και η εθνική επίγνωση. Σκοπός της νεολαίας να είναι να προχωρήσει στην Αίθουσα της Σκέψης! Τώρα είναι ο καιρός της κρίσης και των ανακατατάξεων.

Ένα μεγάλο τμήμα της νεολαίας μας πείστηκε εδώ και χρόνια ότι τα πανό, τα συνθήματα και τα βιβλιαράκια των κομματικών ευχολογίων λένε ψέμματα. Και αποφάσισε να απέχει από τα «κοινά». Είναι εκείνο το κομμάτι του ελληνικού λαού που παρέμεινε υγιές. Και παρ' όλο που κάποτε μας πιάνει η απελπισία, ας έχουμε εμπιστοσύνη σ' αυτό το υγιές κομμάτι της φυλής μας. Δεν μας αντιπροσωπεύουν οι λίγοι δολιοφθορείς, ούτε οι περισσότεροι εξωνημένοι, ούτε οι πολλοί «χαλασμένοι», μας ενδιαφέρουν οι υγιείς.

Η Μαγιά. Αυτοί είναι η Ζύμη που θα δώσει τη νέα ανά(σ)ταση.

Παπαδόπουλος Θεόφιλος

Δάσκαλος, Έδεσσα

Η αυτοκρατορία του
μέλλοντος θα είναι
η αυτοκρατορία του
νου.

Ουίνστον Τσώρτσιλ

“ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΙΝΑΣΕΙ, ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΜΗΝ ΚΡΥΩΣΕΙ”

Η Κίνηση Αλληλεγγύης Πολιτών Αλεξανδρούπολης

Θεοφάνης Μαλκίδης
Αλεξανδρούπολη

1. Το καθήκον μας

Πέρα από την αναγκαία και επιβεβλημένη καταγραφή των πράξεών μας, ως Κίνηση Αλληλεγγύης Πολιτών Αλεξανδρούπολης, οφείλουμε να δώσουμε και μία πρόταση για το μέλλον της πατρίδας μας και αυτονόητα και το δικό μας. Όπως ακριβώς δείξαμε σ' αυτά τα έτη παρουσίας και δραστηριότητάς μας ότι μπορούμε να υλοποιήσουμε.

Στην καλοπροαίρετη και μη, στην με καλή διάθεση αλλά και προβοκατόρικη ερώτηση, “τι να κάνουμε” ή “μπορούμε να κάνουμε”, απαντήσαμε με την ερώτηση, “κοίταξες τον διπλανό σου που πεινάει, που κρύνει, που έχασε την εργασία του, που δεν έχει να πληρώσει το ηλεκτρικό ρεύμα, το νερό, τα βιβλία και τα τετράδια των παιδιών του;”

Η ικανοποίηση των παραπάνω αναγκών ήταν και δυστυχώς παραμένει το πρώτιστο καθήκον κάθε Έλληνα και Ελληνίδα, κάθε ανθρώπου, που δεν μπορεί να βλέπει αφενός την πατρίδα του και την ίδια του τη ζωή να καταστρέφεται και αφετέρου να παρακολουθεί τον κάθε λογής “παράγοντα” τοπικό και μη, να παριστάνει τον “σωτήρα”.

Έτσι το 2011, αποφασίστηκε να κάνουμε αυτό, που άλλοι λίγο, άλλοι περισσότερο έπρατταν κατά μόνας. Να βοηθούν και να βοηθήσουν τον συνάνθρωπο, ποικιλοτρόπως και συνεχώς. Έτσι λίγοι άνθρωποι, η μαγιά που λέει ο Μακρυγιάννης, δημιουργήσαμε την Κίνηση Αλληλεγγύης Πολιτών Αλεξανδρούπολης, ώστε να δώσουμε μία σοβαρή, ανιδιοτελή και συνεχή πρόταση για την Αλεξανδρούπολη και την πατρίδα μας. Για να δώσουμε θάρρος και να πάρουμε δύναμη στις εκατοντάδες οικογένειες, οι οποίες αφού είδαν τη ζωή τους να καταρρέει, παρακολουθούν τους υπεύθυνους της κατάστασής τους, να τους διαβεβαιώνουν (!) ότι όλα θα πάνε καλά.....

Κάθε μέρα, για 365 μέρες, παραλαμβάνουμε ψωμί και αρτοσκευάσματα, έτοιμο φαγητό, λαχανικά και φρούτα, κρέας, γάλα, ζάχαρη, ζυμαρικά, αυγά, αλλαντικά και άλλα προϊόντα που μας τα προσφέρουν με μεγάλη ευχαρίστηση και χαρά,

άνθρωποι, οι οποίοι είδαν στην Κίνησή μας μία αληθινή προσπάθεια αναστάσης του τόπου μας. Παράλληλα από τις οικονομίες μας, από το υστέρημά μας, κάθε μέρα, για 365 μέρες, αγοράζουμε τα παραπάνω προϊόντα, μαζί με ρουχισμό, παπούτσια, παιχνίδια, συσκευές, έπιπλα, βιβλία, κουβέρτες, φάρμακα κ.ά είδη πρώτης ανάγκης, που είναι αναγκαία για κάθε οικογένεια και τα προσφέρουμε σε ανθρώπους που έχουν πραγματική ανάγκη. Συνεισφέρουμε στη θέρμανση, αγοράζοντας ξύλα και πετρέλαιο, πληρώνουμε λογαριασμούς ρεύματος και νερού, αγοράζουμε βιβλία και τετράδια σε παιδιά που έχουν ανάγκη, ενώ γιατροί, φαρμακοποιοί, νομικοί και άλλοι επιστήμονες, δίνουν την προσωπική τους εισφορά για την επίλυση ή την απάλυνση του προβλήματος των συνανθρώπων μας. Επιπλέον το τελευταίο χρονικό διάστημα περάσαμε και στην παραγωγή αγροτικών προϊόντων. Τη βάση άλλωστε της οικονομίας, της ζωής και της ιστορικής πορείας των Ελλήνων και των Ελληνίδων. Εκατοντάδες οικογένειες έλαβαν δωρεά από την Κίνηση, με μόνο “δικαιολογητικό”, την ειλικρίνεια και το πρόβλημα που είχαν ή που έχουν. Εμείς δεν φέρνουμε σε δύσκολη θέση κανένα, δεν ζητάμε δεκάδες χαρτιά, φορολογική δήλωση, ψήφο.....

2. “Ουκ επ’ άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος”

Στο υπαρκτά προβλήματα της πείνας και της δυστυχίας- και είδαμε πολλά αυτά τα τρία χρόνια - θα πρέπει να προστεθούν και τα σημαντικά αν όχι πρωταγωνιστικά προβλήματα της ψυχικής κατάστασης των οικογενειών που βοηθάμε. Όλοι οι άνθρωποι που λαμβάνουν βοήθεια από την Κίνηση Αλληλεγγύης έχουν την ανάγκη της επικοινωνίας. Της διάχυσης του προσωπικού και οικογενειακού τους δράματος σε ανθρώπους που δεν τους γνώριζαν, αλλά είδαν σ' αυτούς την πραγματική αλληλεγγύη, χωρίς υστεροβουλία και συμφέρον. Έτσι τα μέλη της Κίνησης, κατά περίπτωση, έγιναν φίλοι, πατέρες, γονείς, ψυχολόγοι, “εξομολόγοι” και συνεισέφεραν και συνεχίζουν να συνεισφέρουν σε δύσκολες προσωπικές στιγμές. Ταυτόχρονα η Κίνηση είδε ότι μαζί με την προσφορά σε αγαθά, έπρεπε να υπάρξει και μία πρόταση διεξόδου για την

πατρίδα μας. Άλλωστε από την πρώτη στιγμή δηλώσαμε ότι δεν είμαστε ούτε ΜΚΟ, ούτε “Κίνηση” από πλούσιους και πλούσιες που δεν έχουν τι να κάνουν και προσφέρουν τα Χριστούγεννα και το Πάσχα, παρουσία τηλεοπτικής κάμερας, ένα μακαρόνι, ένα ρύζι και μία ζάχαρη.... Έτσι οργανώσαμε εκδηλώσεις πνευματικού περιεχομένου, με τεράστια επιτυχία, που ομολογουμένως τρόμαξαν τους τοπικούς και μη παράγοντες, για αυτό και τα σχόλια, οι αναφορές και οι επιθέσεις. Η πορεία όμως της Κίνησης τους διέψευσε και τους “καθησύχασε”.....

3. Η Κίνηση Αλληλεγγύης ως προσωπική και συλλογική Ανά(σ)ταση

Είναι πολλές οι στιγμές για τις οποίες νιώθουμε ότι, συν Θεώ, πετύχαμε πολλά. Νιώθουμε εξαιρετικά γιατί μέσα από την Κίνηση Αλληλεγγύης γίναμε καλύτεροι και πράξαμε το καθήκον μας, όσο βεβαίως μας το επέτρεψαν οι προσωπικές δοκιμασίες και δυσκολίες και τα γενικότερα εμπόδια. Νιώθουμε υπέροχα γιατί βοηθήσαμε ανθρώπους που ένιωθαν απελπισμένοι και μόνοι, που μας θυμήθηκαν και μας έδωσαν την ευχή τους όταν έφευγαν από αυτόν τον κόσμο, ή που μας έλεγαν “δώστε σε κάποιον άλλον γιατί εγώ βρήκα εργασία”... Γνωρίσαμε μοναδικούς ανθρώπους που δεν μας αρνήθηκαν τη βοήθεια και την προσφορά σε ό,τι και εάν τους ζητήσαμε, όλοι τους από το υστέρημά τους ακόμη και άνεργοι, γνωστοί και άγνωστοι, από διάφορα μέρη της Ελλάδας και του πλανήτη, από το διπλανό μας σπίτι και επιχείρηση στην Αλεξανδρούπολη, τις Φέρες, την Κομοτηνή, μέχρι τη Θεσσαλονίκη, τη Λάρισα, την Αθήνα, την Πορτογαλία και τις ΗΠΑ!

Η Γιώτα, ο Φιλόθεος, ο Γιώργος, η Αγγελική, ο Κώστας, ο Γιάννης, ο Χρήστος, ο Θανάσης και ο Νίκος, ο Ηλίας, ο Αντώνης, ο Βαγγέλης, η Δώρα, η Φωτεινή και ο Γιώργος, καθώς και εκατοντάδες άλλοι συνάνθρωποι μας είναι αυτοί που είδαν στην Κίνηση Αλληλεγγύης, την αληθινή πράξη, την ανιδιοτελή προσφορά, την πραγματική προσωπική και συλλογική ανά(σ)ταση. Ο αγώνας συνεχίζεται, όπως ακριβώς λέγαμε πριν τρία χρόνια, ώστε “κάνεις να μην πεινάσει, κανείς να μην κρυώσει”.

Η κ. ΜΑΝΤΟΥΒΑΛΟΥ ΜΑΡΙΑ, ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ 'ΚΟΙΝΩΝΕΙΝ'

1. Κυρία Μαντουβάλου, εάν αποσυνθέταμε σε κομμάτια την κοινωνικοπολιτική ευτέλεια η οποία χαρακτηρίζει την εποχή μας, ποια μέρη θα διαπιστώναμε ότι την απαρτίζουν;

- Η δουλοπρέπεια αυτών που παίζουν το παιχνίδι των ξένων στο πολιτικό ή και το θρησκευτικό επίπεδο και επιτρέπουν να χειρίζονται τις ελληνικές υποθέσεις οι ξένοι, με συνέπεια να παραβιάζεται η εθνική κυριαρχία και η θρησκευτική ακεραιότητα.
- Οι διεισδύσεις και επεμβάσεις ξένων κρατών στην εσωτερική και εξωτερική πολιτική της Ελλάδας και στην κυβερνητική εξουσία
- Η βαθμιαία συντριβή των θρησκευτικών και εθνικών χαρακτηριστικών με κλονισμό ολοένα και βαθύτερο των βάσεων της εθνικής, εκπαιδευτικής και πολιτιστικής μας ζωής, με αθέτηση των εντολών της εθνικής συνείδησης
- Ο εξευτελισμός, οι ταπεινώσεις μεγάλου μέρους του Ελληνικού λαού με τη λιμοκτονούσα Ελλάδα, όπου η ζωή του ανθρώπου κατάντησε το πιο εξευτελισμένο εμπόρευμα.
- Η στασιμότητα της κοινωνίας
- Η απεμπόληση της ιδιοπροσωπίας του Ελληνορθόδοξου λαού με την άκρατη διείσδυση και υιοθέτηση ξένων, ευτελών και ανόσιων επιλογών, κατακυρωμένων στον τόπο μας με αιφνίδιες θεσμικές παρεμβάσεις.
- Ο χλευασμός των ιερών και οσίων του Γένους από τους φανατικούς ανθέλληνες της πολιτικής και «πνευματικής» ηγεσίας.
- Η επικράτηση κυβερνητικών ιδεολογημάτων τυχοδιωκτισμού, προπαγάνδας, κομματικής συναλλαγής και φαυλοκρατίας.
- Η θεσμικά κατοχυρωμένη επιβράβευση της κακοήθειας και της ηθικής αναισχυντίας
- Τα συνθήματα της κυβερνητικής προπαγάνδας έχουν πάρει τη θέση της καθημερινής προσευχής μας
- Η εξάρθρωση κάθε θεσμού και κάθε τάξης πολιτικής, κοινωνικής, πνευματικής, οικονομικής
- Η κατάρρευση πολλών συνεκτικών του Ελληνισμού δεσμών, ηθικών, νομικών, θρησκευτικών, πολιτιστικών, ιστορικών, γλωσσικών
- Η πρωτοφανής καταρράκωση της Δικαιοσύνης
- Η βαριά ατμόσφαιρα γενικής νευρικότητας και ανησυχίας του Ελληνικού λαού, που δεν βρίσκει κάπου να στηριχθεί.
- Ο εθισμός στη βία, την αναρχία και το ψέμα, που παρουσιάζεται ως αλήθεια, απαξιώνοντας έτσι την ηθική και ενάρετη συμπεριφορά
- Σήμερα δεν μας κρύβουν οι ιθαγενείς «ηγέτες» την αλήθεια, την στραγγαλίζουν

2. Θα μπορούσαμε να αποδώσουμε την υφιστάμενη κοινωνική και πολιτική αρνητική συγκυρία – μερικά ή συνολικά – στην έλλειψη ηγετικού φρονήματος σε προσωπικό, οικογενειακό και κοινωνικό επίπεδο;

- Θα την απέδιδα μάλλον στην παντελή έλλειψη όχι ηγετικού αλλά αγαθού φρονήματος που στερούνται οι ηγεμονεύουσες επί χρόνια οικογενειακές, πανεπιστημιακές και κομματικές δυναστείες με τις «διαφωτιστικές» ιδεολογικές και παραμορφωτικές της πραγματικότητας, ενέργειές τους. Πάσχουμε από τον πληθωρισμό και την ηθική χρεοκοπία των μετριοτήτων όλων αυτών των ηγεμονικών κύκλων, των απονευρωμένων σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, των στερημένων όλων των αξιών και κατόχων μόνον των «χρηματιστηριακών αξιών».

Το ηγετικό φρόνημα προϋποθέτει ύπαρξη ανιδιοτελούς ψυχής, πάθους και αφοσίωσης στο καθήκον και όχι επιδείξεις απληστίας και παντελούς έλλειψης του μέτρου της αρετής.

3. Σε συνάρτηση με την προηγούμενη ερώτηση. Τελικά πάσχουμε από την έλλειψη ηγετικών προσωπικοτήτων γενικά ή από την απουσία της ηθικής ευθύνης και των κατάλληλων ηθικών αναφορών στον τρόπο πολίτευσης μιας ηγετικής φυσιογνωμίας;

- Πάσχουμε και από τα δύο. Πρώτιστα όμως από την έλλειψη ηγετικής προσωπικότητας, προικισμένης από τη χάρη του Θεού που μόνον αυτή αναπληρώνει τα ελλείποντα και γιγαντώνει τους ατελείς και αδύνατους. Σήμερα, όμως, πρυτανεύουν πιθηκίζουσες συμπεριφορές, στερημένες και του ελάχιστου ίχνους ηθικής, ατιμάζοντας την πνευματική ζωή με τους φαύλους ηγετικούς χειρισμούς.

4. Θα σας παρακαλούσα να εξετάσουμε το ζήτημα της ηγεσίας στα τρία βασικά στάδια σύνθεσης της προσωπικότητας του ανθρώπου και αναφέρομαι στο οικογενειακό, στο παιδαγωγικό και τέλος στο κοινωνικό/πολιτικό, ξεκινώντας από το πρώτο. Ποιο θεωρείται ιδανικό γονικό πρότυπο και βάση αυτού, που δείχνει να υστερεί ή αποτυγχάνει διαχρονικά η ελληνική οικογένεια;

- Η ελληνική οικογένεια παραμένει, παρά τα κυβερνητικά ανόσια λακτίσματα, στα προδιαγεγραμμένα παραδοσιακά ηθικά και ορθόδοξα πρότυπα και συνεπώς είναι ικανή – και το έχει αποδείξει – να δώσει στην κοινωνία και την πολιτεία προσωπικότητες με ισχυρά και στέρεα θεμέλια, που ωστόσο όμως κινδυνεύουν να κλονισθούν ή και να καταρρεύσουν από τα ανίερα εχθρικά βέλη του πολιτικού και εκπαιδευτικού περιγύρου που αντιστρατεύεται τις ελληνορθόδοξες οικογενειακές αρχές.

5. Όσον αφορά στους δασκάλους, όλων των βαθμίδων της παιδαγωγίας, τι ισχύει; Μπορούν ή γνωρίζουν να διδάξουν ήθος ή και αυτοί έχουν επηρεαστεί από τη γενικότερη εκπαιδευτική νοοτροπία και αδιαφορία καθώς και από το εκάστοτε, μικροπολιτικής και ιδεολογικής λογικής πρόγραμμα εκπαίδευσης;

- Σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης υπάρχουν εξαιρετικές ολοκληρωμένες προσωπικότητες ανάμεσα στο διδακτικό προσωπικό, αλλά το έργο τους υπονομεύεται διαρκώς από τους λίγους μεν, αλλά θωρακισμένους και οπλισμένους ωστόσο, με ισχυρά εξωθεσμικά στηρίγματα και κατόχους καίριων θέσεων εξουσίας, οι οποίοι εκτελούν εντολές εισαγόμενες από ξένα κέντρα ή και από ιθαγενή, ελληνόφωνης όμως προέλευσης, με σκοπό την παντελή απαίλιση των παραδοσιακών αξιών και των ελληνορθόδοξων αρχών και κανόνων.

6. Τέλος, μελετώντας την κοινωνική και πολιτική ακόμη και την εκκλησιαστική κατάσταση τι συμπεράσματα μπορούμε να εξάγουμε. Στις επιχειρήσεις, στους ευρύτερους θεσμούς, στην πολιτική, διακρίνετε έλλειμμα ηγεσίας ή η όποια διασάλευση αφορά ως επί το πλείστον στο ηθικό κενό;

- Υπάρχει μεγάλη έλλειψη στην εποχή μας ηθικών ελληνορθόδοξων ηγετών, γιατί σήμερα, όπως και τα τελευταία τριάντα σαράντα χρόνια έχουμε ηγεσίες που τα διαπιστευτήρια με τα οποία τους εφοδίασε ο ελληνικός λαός τα παρουσιάζουν εκτός ελληνικού χώρου, διασχίζοντας τη Μεσόγειο και τον Ατλαντικό, προκειμένου να λάβουν τη νομιμοποίηση της εξουσίας τους.

7. Κυρία Μαντουβάλου, τελικά ηγέτης γεννιέσαι ή γίνεσαι;

- Να σας ρωτήσω και εγώ. Ο Χριστός ήταν και είναι ο διαχρονικός αναμφισβήτητος θείος ηγέτης για τους Χριστιανούς πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια. Γεννήθηκε ως ταπεινός άνθρωπος και με την Σταύρωση και την Ανάσταση έγινε ο θείος Ηγέτης. Γεννήθηκε στη φάτνη και από την πρώτη ημέρα της επίγειας ζωής του συνασπίστηκαν εναντίον του ετερόκλητες δυνάμεις του ιερατείου και της κυρίαρχης κρατικής εξουσίας, διαισθανόμενες την καταγιστική ανατροπή που έφερνε στην καθεστωτική τους απάτη η αποκάλυψη της μόνης Αλήθειας. Αυτό σημαίνει, λοιπόν, ότι ο Ελληνορθόδοξος, ο οραματιζόμενος την κοσμική ηγεσία, μόνον αν ακολουθήσει τα βήματα του Θεανθρώπου, στον Γολγοθά και στη Σταύρωση μπορεί να εξελιχθεί σε άξιο αλλά ταπεινό ηγέτη, που θα υπηρετήσει και θα οδηγήσει το λαό του στην Ανάσταση, οπότε τότε δεν θα του λείπει ποτέ ο επιούσιος άρτος.

8. Η έλλειψη ηγετικότητας, τουλάχιστον σε πολιτικό επίπεδο, πως δύναται να μετριαστεί;

• Σε πολιτικό επίπεδο, η έλλειψη ηγετικών ικανοτήτων μπορεί να αναπληρωθεί με τη μίμηση ηγετικών προτύπων, που χάραξαν με την παρουσία τους, στην εποχή τους, δρόμους ανεξίτηλους στις καρδιές των ανθρώπων που κυβέρνησαν και ένα και μοναδικό πρότυπο Εθνάρχη ηγέτη και ανεπανάληπτου Κυβερνήτη του ελεύθερου ελληνικού Κράτους ήταν ο άγιος Ιωάννης ο Καποδίστριας. Αυτός περπάτησε μαζί με τον Κύριο στο Γολγοθά και σταυρώθηκε, ανασταίνοντας όμως τη νεκρή Ελλάδα.

Η σταύρωση του Εθνάρχη και Εθνομάρτυρα πρώτου Κυβερνήτη της Ελλάδας Ιωάννη Καποδίστρια εκτελέστηκε, σύμφωνα με τα λόγια του συμπατριώτη του ποιητή Α. Βαλαωρίτη, από:

«Όλην αυτήν την ψώρα, οπώρχεται κάθε φορά και μας δαγκάει τη χώρα»

και διατρανώνοντας υπερήφανα ο φωτεινός την καταγωγή του διατρανώνει συγχρόνως το πάθος του για την πατρίδα:

«την έπαιρνα όλη επάνω μου κ' επνίγομουν μαζί της»

9. Υπάρχει πιθανότητα, αλλά και δυνατότητα η θρησκευτική μας ζωή να εναρμονιστεί με την κοινωνική στο πλαίσιο του να τεθεί ως κοινή βάση βιωτής η ηθική του Ευαγγελίου;

• Είναι απαραίτητη η πολιτική, κοινωνική και θρησκευτική νομοθεσία και το Σύνταγμα να εφαρμόζουν τις Ευαγγελικές εντολές, γιατί τότε μόνο θα υπάρξει ελπίδα να μην αφανισθούμε ως έθνος, δεδομένου ότι ο Ελληνισμός οικοδόμησε τις αρχές της ζωής του πάνω στην τριαδικότητα της θεότητας, στις Αγιογραφικές εντολές και στις Πατερικές Διδασκαλίες, που αυτές ενσωμάτωσαν, κεκαθαρμένες και καθαγιασμένες, τις αρχαίες ηθικές, πνευματικές και γλωσσικές αξίες.

Άλλωστε το μέχρι σήμερα ισχύον Ελληνικό Σύνταγμα έχει ως θεμέλιο την επικρατούσα θρησκεία, δηλαδή την Ορθοδοξία, τον θρησκευτικό όρκο και την επίκληση στο Σύνταγμα της Αγίας, Ομοουσίου και Αδιαιρέτου Τριάδος.

Οποιαδήποτε «καινοτόμος» επέμβαση απάλειψης των θρησκευτικών αυτών αρχών, όπως και των εθνικών, θα οδηγήσει το λαό στο να υπενθυμίσει στους ηγέτες του τη δύναμή του, όπως την εικονογράφησε ακριβώς ο ποιητής:

«αυτό το βόιδι το μανό που πόσο βαθειά ρουχνίζει

τόσο εύκολα μυγιάζεται κι ανεμοστροβιλίζει

και που το κρίζουνε Λαό. Θα σπάσει το καρίκι

και θα προβάλει με φτερά μια μέρα το σκουλήκι.

Τότε, πουλί το σερπετό, ποιος ξέρει που θα φτάσει!...»

10. Για κλείσιμο θα σας παρακαλούσα να μας αναφέρετε κάποιους από τους ηγέτες της υπερχιλιετούς μας ιστορίας οι οποίοι κατόρθωσαν να πολιτευθούν βάσει της ελληνικότητας και των εθνικών ιδανικών μας.

• Ηγέτες του Ελληνισμού, πραγματικοί και άξιοι, υπήρξαν πολλοί σε όλα τα επίπεδα, πολιτικό, θρησκευτικό, εθνικό, πνευματικό, πατριωτικό, στρατιωτικό. Από τον Επαμεινώνδα, τον Πελοπίδα και τον Μ. Αλέξανδρο, όπως και από τον Μ. Κωνσταντίνο μέχρι τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο καθώς και από τους αγίους Αγιορείτες «Κολλυβάδες», μέχρι τον όσιο Εθνομάρτυρα Κοσμά τον Αιτωλό και τους Κολοκοτρώνη, Μακρυγιάννη, Καποδίστρια, Παύλο Μελά, Ίωνα Δραγούμη, Γεώργιο Μόδη, Κωνσταντίνο Παπαρηγόπουλο κ.ά. Αυτοί επιβάλανε το όνομα της Ελλάδας στον κόσμο της Οικουμένης.

11. Υπάρχει ελπίδα αυτός ο τόπος να ξαναγεννήσει αντίστοιχους ηγέτες και κυρίως ο λαός μας να ενεργοποιήσει τα απαραίτητα εκείνα κριτήρια που θα του επιτρέψουν να αντιληφθεί την ύπαρξή τους;

• Ο προικισμένος ελληνικός λαός βρίσκει πάντα τρόπο να σωθεί, χάρη στην πίστη του, μέσα στους μεγάλους κλονισμούς της ιστορίας του. Ναι, θα ξαναγεννηθούν στην Ελλάδα ηγέτες αντάξιοι της, όταν αποκηρύξει όλους τους ψευδώνυμους ανίκανους και φαυλοκράτες αρχηγούς του και ζητήσει ανθρώπους ταπεινούς στα λόγια και γενναίους στην πράξη, άφθαρτους και αδιάφθορους, που ως κανόνα στη ζωή τους να έχουν το μέτρο, όχι την υπερβολή και οδηγό τους τις διαχρονικές πνευματικές και ηθικές αξίες του Ελληνισμού, ώστε να προστατεύσουν τη θρησκεία, τη γλώσσα, την οικογένεια και να αναπτρώσουν το εθνικό και θρησκευτικό φρόνημα της νεολαίας, έτσι ώστε να είναι ικανή να ξεχωρίζει τον επινίκιο ύμνο, που προμηνύει το ξημέρωμα από το παραπλανητικό σφύριγμα του φιδιού, που σκορπάει ανεκπλήρωτες υποσχέσεις. Δηλαδή να ξεχωρίζει την ύπουλα κατευθυνόμενη «δίδαχρή» από την ενάρετη κατήχηση.

Συνέντευξη στον κ. Γεώργιο Τασούδη

ΕΙΜΑΙ ΤΥΧΕΡΗ Ή ΑΤΥΧΗ;

Στην εποχή του χάους, της ρημαγμένης Ελλάδας και της τρέλας που επικρατεί στον κόσμο, ονειρεύομαι.

Ονειρεύομαι το μέλλον, το παρελθόν, το τώρα, το παρόν, που τόσο αμφίβολα αλλάζει στα μάτια μου.

Πόλεμος, πολιτική, μετανάστες, πρόσφυγες, κρίση, φτώχεια, επίθεση, χάος...χάος...χάος...

Και εγώ ζω ξέχωρα, σε έναν κόσμο με ευκαιρίες, με ταξίδια, με ειρήνη, με ελευθερία. Σε έναν κόσμο που καθόλου δεν μοιάζει στον πραγματικό. Θα ζήσω άραγε σε αυτόν;

Η ελευθερία του μυαλού, του πνεύματος, δεν μπορεί βέβαια να σκλαβωθεί από ανθρώπινα δεσμά. Ούτε από πολέμους, ούτε από κρίσεις, ούτε από περιορισμούς και προκαταλήψεις. Είμαι τυχερή ή άτυχη;

Έχω γίνει ένα με τη μάζα, χάνοντας την ταυτότητά μου σε αυτόν τον

τόσο παγκοσμιοποιημένο κόσμο ή απλά τρελαίνομαι;

Είμαι τυχερή ή άτυχη που γεννήθηκα σε μια τέτοια κοινωνία;

Το μόνο που μπορώ να ορίσω ως σωτήρια αξία είναι η ελπίδα, που ακόμα ρέει στις φλέβες όλων όσων την πιστεύουν και έχουν το μεράκι να αγωνιστούν γι' αυτήν. Ο κόσμος δεν θα αλλάξει και δεν χρειάζεται κίολας. Το ίδιο και οι άνθρωποι.

Αυτοί όμως που ελπίζουν είναι ευλογημένοι, γιατί με την ελπίδα έρχεται η πίστη και με την πίστη η αλλαγή.

Μαργαρίτα Θεοδωρίδου

Μαθήτρια Β' Λυκείου, Έδεσσα

ΞΕΝΙΤΙΑ, ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟΠΟΣ ΝΑ ΒΡΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΣΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ

Η φυγή

Ανήκω σ αυτήν την υπόλοιπη Ελλάδα που βρίσκεται σκορπισμένη κάπου ανάμεσα σε άλλες θάλασσες, βουνά, λίμνες τεράστιους ουρανοξύστες, διαφορετικές γλώσσες και παραδόσεις. Πρόσφατος μετανάστης όπως λένε οι παλιότεροι από μένα, αν και μετράω ήδη 2 χρόνια εδώ, αναπνέω έναν διαφορετικό αέρα από αυτόν της θάλασσας. Λίγο διαφορετικά από την παραδοσιακή "γυαλισμένη" δικαιολόγηση του πώς και γιατί φεύγω από την χώρα μου.

Ναι, εγώ δεν μετανάστευσα για να βρω δουλειά ή να ζήσω ένα καλύτερο όνειρο, σε ένα πιο λουσάτο γραφείο, στα κεντρικά μια πολυεθνικής ή υπόγεια ενός ταχυφαγείου του εξωτερικού (δεν κρίνω καμιά από τις δυο). Δεν άφησα την πανέμορφη χώρα μου, τη μεγάλη οικογένειά μου, την πολύ καλή δουλειά μου, τους αγαπημένους φίλους μου και την ζεστασιά του ήλιου μας, για να βρω την ελπίδα και το όνειρο, στην ξενιτιά να ζήσω.

Γιατί έφυγα

Έφυγα για να αναπνεύσω! Έφυγα για να πονέσω και να μάθω. Έφυγα για να αναμετρηθώ με αυτήν την σκιά που τόσα χρόνια κουβαλούσα σ' όλο αυτό το όμορφο που παραπάνω σου εξιστόρησα. Έφυγα για να μάθω τη διαδικασία και να ψηλαφίσω τη θεμελιακή αξία της διάκρισης. Τον πρώτο καιρό δεν μπορούσα να καταλάβω αυτό που νιώθω και φοβόμουν να το παραδεχθώ ακόμα και στον ίδιο μου τον εαυτό. Ήταν ντροπή να μου μιλήσω και να μου εξομολογηθώ πως δεν άντεχα αυτή την Ελλάδα. Για την ακρίβεια, τη σιχαινόμουν.

Την κοινωνία που όπου και να κοιτούσα ήταν γεμάτη αντιθέσεις. Στη μια πλευρά του δρόμου παρατηρούσα τη χαρά, το φως, την παράδοση, την ιστορία και από την άλλη πλευρά έβλεπα τη δυσκολία, τη μιζέρια, την ανασφάλεια, την αλόγιστη πληροφορία (πληρω-φέρω), τη χαμένη αγάπη που σίγουρα δεν είχε πάει στον παράδεισο...

Στη νέα γη

Αυτή η αντίθεση ασυνείδητα μου προκαλούσε μια σύγχυση. Που μέχρι τότε δεν μπορούσα να τη μεταφράσω σε λέξεις, τουλάχιστον που να συνδέονται μεταξύ τους σε μια λογική σειρά. Ήθελα να αντιδράσω, να νιώσω ελεύθερος στην

ψυχή. Βρέθηκα λοιπόν ως Έλληνας, που φυσικά το ξέρεις, είναι ο καλύτερος, ο ομορφότερος και ο εξυπνότερος καταφερτζής, σε μια χώρα, να στήνω την καινούργια μου ζωή. Ο πρώτος καιρός ήταν όμορφος, γεμάτος καινούργια χρώματα, σχήματα και γεύσεις.

Άκουγα γύρω μου μιαν άλλη γλώσσα, που ακουγόταν σαν διαφορετικές νότες μέσα στο κεφάλι μου, χωρίς να έχουν καμιά συνέχεια. Απολάμβανα τις βόλτες εξερεύνησης. Ένωθα ευλογημένος από τον Θεό για το δώρο του αλλά το θεωρούσα (ο ανόητος) αυτονόητο γιατί απλά ήμουν Έλληνας και Ορθόδοξος. Ήθελα να μάθω γιατί αυτή η χώρα μου, που έχει όλα τα καλά του κόσμου, να ταλαιπωρείται έτσι. Δεν μπορεί, κάποιος θα φταίει, αν όχι κάποιο μεγάλο συνωμοσιακό δίκτυο, κάποιος άλλος θα τα 'χει μπερδέψει στη σειρά...

Αυτό που κουβαλάς

Όταν είσαι στο εξωτερικό, εκτός από τις δικές σου δυσκολίες, τις θυσίες και τους αγώνες σου, η αγάπη, ο πόνος και οι θύμισες για την πατρίδα σου ακουμπάνε την ψυχή σου κάπως διαφορετικά. Είναι πιο βαθιά η λύπη που τυλίγει το μυαλό και το σώμα σου. Αυτή η απόσταση όμως σου δίνει πολύ χώρο και χρόνο να αναλογισθείς πώς και πού μπορείς να χωρέσεις σ' αυτόν τον κόσμο. Ο καινούργιος κόσμος που ζεις μπορεί να σου μάθει πώς να διαχειρίζεσαι καλύτερα αυτά που σου 'χουν μάθει τόσα χρόνια. Αρκεί να ανοίξεις τα μάτια, τα αυτιά της ψυχής σου, και χωρίς φόβο να παρατηρήσεις, να αφουγκρασθείς, να βρεις το κέντρο σου.

Μήπως φταίμε κι εμείς;

Στη δική μου περίπτωση, ήταν μεγάλος ξεριζωμός αυτή η διαδικασία, αδερφέ μου... Αυτό που πόνεσε θαρρώ πιο πολύ απ' όλα ήταν όταν ένωσα βαθιά μέσα μου πόσο είχε διαστρεβλωθεί η αλληλεπίδραση της θρησκευτικής μου ταυτότητας και της Ελληνικής μου καταγωγής με τον υπόλοιπο έξω κόσμο. Όταν είδα πως ελεύθερος άνθρωπος- αυτός που θέλει και ο Θεός να είμαστε και οι προγονοί μας έγραφαν - δεν είναι αυτός που νόμιζα. Δεν είμαστε οι καλύτεροι, δεν είμαστε οι εξυπνότεροι, δεν είμαστε οι παντογνώστες και πρωτοπόροι. Δεν κατέχουμε τη μόνη αλήθεια αυτού του κόσμου. Ακόμα και αν ένα μικρό κομμάτι των προγόνων μας ήταν αυτό, εμείς κρατήσαμε την ψεύτικη υπερηφάνεια και

την πουλήσαμε πολύ φθηνά προκειμένου να νιώσουμε λίγο ισάξιοι με τους άλλους. Χάσαμε ο,τιδήποτε Ελληνικό και Ορθόδοξο και αληθινό. Κρυφτήκαμε πίσω από προσωπεία και εφήμερες συζητήσεις για την αυθεντικότητα των λέξεων. Χωρίς να τις ζήσουμε ποτέ, χωρίς καν να τις γευτούμε ποτέ. Χωρίς κανέναν από εμάς να αναλογισθεί την ευθύνη της προσωπική του επιλογής.

Φοβικές συμπεριφορές σκοταδισμού της θρησκείας σε ο,τιδήποτε ξενόφερτο, με τον υποτιθέμενο φόβο για διάβρωση της ελλαδικής συμπαγούς παραδοσιακής κοινωνίας από τους πατριδογνώστες. Φοβάμαι πιο πολύ εμένα, αδερφέ μου, που δεν βρήκα το κουράγιο να σου πω στον καφέ που πίναμε πως με πλήγωσες με την συμπεριφορά σου. Φοβάμαι πιο πολύ, αδερφέ μου, που κάθε μου κίνηση δεν είναι αληθινή, πηγαία από μέσα μου όταν σε βλέπω. Φοβάμαι, αδερφέ μου, που έχω χτίσει τη ζωή μου σε ψεύτικες προβολές του ποιά είναι η διαδρομή μου σ' αυτή τη ζωή, γιατί και ο Οδυσσέας το ταξίδι απόλαυσε. Φοβάμαι πιο πολύ τα πρόσωπα που κυκλοφορούν σε οθόνες και περιοδικά, από τον πρόσφυγα. Φοβάμαι πιο πολύ που μπορώ να σε βρω κάθε δευτερόλεπτο μέσα στο κινητό σου και δεν μπορώ να δω τα μάτια σου.

Ελευθερία

Όλα αυτά για μένα, έναν σκορπισμένο Έλληνα του εξωτερικού, είναι τεράστιες βιωματικές αναζητήσεις. Δε με κάνουν καλύτερο από εσένα. Απλά στα γράφω όλα αυτά για να μην με κατηγορείς ότι άφησα τη χώρα μου, ότι δεν πόνεσα γι' αυτήν, ότι δεν την σκέφτηκα. Ίσα ίσα, η ευκαιρία του εξωτερικού με κάνει λίγο πιο έτοιμο και με κάποιες πιθανότητες για να ζήσω με την πραγματική πεμπτούσια αυτής της λέξης, της ελευθερίας.

Εύχομαι σε αυτό και στις ευκαιρίες που δεν μου δόθηκαν, δεν σου δόθηκαν αλλά θέλω να τις δημιουργήσω και να τις ζήσω. Εύχομαι να ανοίξω, να ψάξω, να βρω τη χάρη του Θεού αλλά πιο πολύ την ενέργειά Του στους ανθρώπους που είναι γύρω μου. Γιατί για μένα αυτό θα πει χαρά, πίστη και παράδοση.

Γ. Ε. Ελβετία

EIKONOGRAFIES

Διαβάστε την εφημερίδα μας
διαδικτυακά στο:
books.eikonografies.com

Ο ΠΛΑΤΩΝ, ΤΟ MATRIX ΚΑΙ Η (ΑΝΤΙ)ΔΡΑΣΗ.

Αφύπνιση, ταρακούνημα, επανάσταση, σοκ, ή απλώς...σκέψη. Ίσως είναι αυτό που χρειαζόμαστε πιο πολύ απ' όλα στον κόσμο του 21ου αιώνα. Στον κόσμο της έντονης (παρα)πληροφόρησης. Στον κόσμο του ελέγχου και του υπνωτισμού. Δεν είναι ανάγκη να αναλωθούμε σε άσκοπη συνωμοσιολογία για να αντιληφθούμε ότι κάτι δεν πάει καλά σήμερα.

Ο Πλάτων στο 7ο βιβλίο της Πολιτείας αναφέρεται στην αλληγορία του σπηλαίου, πιθανότατα εμπνεύσεως του δασκάλου του, Σωκράτη, και έτσι μας έχει διασωθεί η απλούστερη περιγραφή της—σύγχρονης κοινωνίας του κόσμου των ιδεών έως σήμερα. Με λίγα λόγια, για να μη μακρηγορούμε, η αλληγορία περιγράφει τον έλεγχο των συνειδητήσεων μέσα από ένα καλοστημένο σκηνικό στο περιβάλλον ενός σπηλαίου, με θύματα δεσμώτες και θύτες δεσμοφύλακες. Οι δεσμοφύλακες κρατώντας αλυσοδεμένους και με παρωπίδες τους δεσμώτες σε όλη τη διάρκεια της ζωής τους, τους παρουσιάζουν έναν ψεύτικο κόσμο με σκοπό να τους κρατάνε στη λήθη. Όταν όμως ένας δεσμώτης απελευθερώνεται και γνωρίζει τον αληθινό κόσμο εκτός του σπηλαίου, επιστρέφει για να διαφωτίσει τους πρώην παγιδευμένους συν-δεσμώτες του και να τους διαδώσει την α-λήθεια. Προς έκπληξή του, όμως, αυτοί αρνούνται να τον πιστέψουν, όντας παραδομένοι στον ψεύτικο τρόπο ζωής τους. Αυτός προσπαθεί με επιμονή και φιλότιμο να τους αλλάξει γνώμη, και τελικά καταφέρνει να πείσει κάποιους, όχι όμως όλους, να τον ακολουθήσουν στον πραγματικό κόσμο.

Η παραπάνω παραβολή αποτελεί ίσως την καλύτερη περιγραφή του έργου και του βίου του Σωκράτη, ο οποίος καταδικάστηκε σε θάνατο από τη "δημοκρατική" Αθήνα των αρχών του 4ου π.Χ. αιώνα για διαφθορά των νέων και εισαγωγή καινών δαιμονίων (θεοτήτων). Μετά από σχεδόν 2μιση χιλιάδες χρόνια ποιος μπορεί να αμφισβητήσει ότι ο Σωκράτης αποτελεί ένα ιδανικό παράδειγμα όλων εκείνων των απελευθερωμένων δεσμοφύλων που διαχρονικά προσπαθούσαν να αλλάξουν τον κόσμο;

Ο μύθος του σπηλαίου αποτέλεσε και την έμπνευση για την ταινία The Matrix, το 1999, η οποία πραγματεύεται την αντίσταση των απελευθερωμένων ανθρώπων απέναντι στην κυριαρχία νοημόνων μηχανών, οι οποίες χρησιμοποιούν μια εικονική πραγματικότητα για να ελέγχουν τους εκεί παγιδευμένους ανθρώπους.

Γιατί όμως τα αναφέρουμε όλα αυτά; Τι σχέση μπορεί να έχουν ο μύθος του σπηλαίου και το Matrix με την πραγματικότητα; Αφού είναι δημιουργήματα της φαντασίας...

Αυτό που μας ενδιαφέρει δεν είναι το αν

είναι δημιουργήματα της φαντασίας ή όχι. Μας ενδιαφέρει η κοινή συνισταμένη τους, η έννοια δηλαδή της ελεύθερης σκέψης, ή έννοια του νου. Οφείλουμε να προβληματιζόμαστε, να αμφισβητούμε, να σκεφτόμαστε κριτικά τον κόσμο γύρω μας, αναλογιζόμενοι το κατά πόσο είναι "πραγματικός". Φυσικά με τον όρο πραγματικός δεν εννοούμε ότι μπορεί και να είναι εικονικός, ως ένα άλλο Matrix, αλλά ότι υπάρχουμε για να ζούμε, όχι να επιβιώνουμε.

Είναι πραγματική ευτυχία η τηλεόραση και ο καναπές; Είναι πραγματική ευτυχία το να κερδίσει τις εκλογές το αγαπημένο μας κόμμα ή το πρωτάθλημα η αγαπημένη μας ομάδα; Το να αγοράσουμε ένα ρούχο ή έναν υπολογιστή ή ακόμη ένα σπίτι που ονειρευόμαστε καιρό; Ποιό είναι το όφελος για μας, πέρα από την ικανοποίηση υλικών αναγκών; Για κάποιους, βέβαια, τα παραπάνω μπορεί να είναι αρκετά και αυτό είναι σεβαστό. Θυμίζονται όμως δεσμώτες της δικής τους πραγματικότητας και αυτό δε μπορεί να αμφισβητηθεί.

Ας επιστρέψουμε όμως στην αληθινή ζωή. Διότι η περιγραφή της πραγματικότητας με όρους μεταφυσικής ή φιλοσοφίας μπορεί να είναι ελκυστική, είναι ωστόσο αρκετά δυσνόητη για την πλειονότητα των συνανθρώπων μας. Εδώ ακριβώς έγκειται η ευθύνη αλλά και η δυσκολία αυτού του εγχειρήματος. Τι μπορούμε να κάνουμε στην καθημερινότητά μας; Αυτός που αντιλαμβάνεται, βλέποντας ψυχρά και αντιλαμβανόμενος με ποιον τρόπο παίζεται το παγκόσμιο παιχνίδι, το τέλμα στο οποίο έχουμε έρθει και το παγκόσμιο οικονομικό-πολιτικό κραχ στο οποίο μας οδηγούν, εκούσια ή ακούσια, κυβερνήσεις και λοιπά κέντρα εξουσίας φέρει την ευθύνη της ενημέρωσης, της αφύπνισης. Αλλά όσο και να μιλήσει, όσα άρθρα και να γράψει, όσο και αν φωνάξει αυτό δεν αρκεί. Η περίοδος που τα λόγια έπιαναν τόπο έχει παρέλθει ανεπιστρεπτή. Ο κόσμος, σε παγκόσμιο αλλά κυρίως σε εθνικό επίπεδο (γιατί για να το πούμε και λίγο κυνικά, στην Ελλάδα ζούμε και ενδιαφερόμαστε πρωτίστως για τα εδώ τεκταινόμενα) έχει ανάγκη από πράξεις. Από δράσεις. Αν περιμένουμε τον από μηχανή θεό-ηγέτη παθητικά ας τα παρατήσουμε καλύτερα. Οι ηγέτες αναδεικνύονται μέσα από τη λαϊκή δράση.

Διαβάζουμε κάθε μέρα στο διαδίκτυο άρθρα στα οποία κάποιοι εμπειριστατωμένα ιστορικά ή στοιχειοθετημένα οικονομικά αποκαλύπτουν ένα σκάνδαλο ή μια απάτη. Ε και; Τι κερδίζουμε εμείς; Την ηθική ικανοποίηση ότι γνωρίζουμε πράγματα; Και μετά; Τίποτα, αλλάζουμε απλώς "κανάλι". Άντε ωραία, μάθαμε κάτι και σήμερα!

Λες και εμείς δε ζούμε στην ίδια χώρα, λες και ο γιαιός είναι στραβός αλλά εμείς αρμενίζουμε ορθά. Σιχτιρίζουμε τους κυβερνώντες, φωνάζουμε ίσως λίγο και μετά ηρεμία;

Όλα αυτά που γίνονται ο κόσμος λίγο-πολύ τα έχει τούμπανο, αυτοί που εμπλέκονται κρυφό καμάρι και εμείς οι μικροί τυμπανιστές τους; Μάλλον ναι, και όσο πιο γρήγορα το αντιληφθούμε τόσο πιο γρήγορα θα σώσουμε οτιδήποτε κι αν σώζεται.

Ας χρησιμοποιήσουμε αυτή τη ρημάδα τη σκέψη για να σκεφτούμε λύσεις. Λύσεις πρακτικές. Το κράτος παρέχει μία εύθραυστη ασφάλεια, τουλάχιστον σε όσους έχουν ακόμα δουλειά. Αλλά ας μη βασιζόμαστε και πολύ σε αυτό. Δε θα αργήσει η στιγμή που θα καταρρεύσει όλο αυτό. "Αυτά τα συστήματα αποτυγχάνουν" είναι ο (μεταφρασμένος) τίτλος του νέου δίσκου Αμερικανού καλλιτέχνη. Τι λύσεις όμως; Από τα μέσα προς τα έξω θα προτείναμε εμείς και εξηγούμαστε. Πρώτα-πρώτα ο καθένας ατομικά, ας προσπαθήσει να λειτουργεί με γνώμονα την ηθική, τη δικαιοσύνη και την αγάπη. Μεταξύ μας έπειτα, ας δημιουργήσουμε "κοινότητες". Κοινότητες αυτο-οργάνωσης και αλληλοπροσφοράς. Στο χώρο εργασίας, στο σπίτι, στην ουρά του σούπερ μάρκετ, στο δρόμο, στα νοσοκομεία, στις καφετέριες. Όπου βλέπουμε κάτι στραβό το καταγγέλλουμε, αγωνιζόμαστε να το διορθώσουμε και να το αντικαταστήσουμε με το τίμιο, το ηθικό. Τέρμα τα λόγια! Πράττουμε τώρα, πράττουμε.

Τελικά μήπως δεν είμαστε και τόσο δεσμώτες; Νομίζω -ή μάλλον είμαι σίγουρος- πως οι περισσότεροι από εμάς αντιλαμβανόμαστε λίγο-πολύ αυτό που περιγράφουμε παραπάνω. Η διαδικασία αφύπνισης έχει αρχίσει και πάει καλά. Ας μοχθήσουμε λοιπόν όλοι μαζί για ένα οργανωμένο Ελληνικό Κράτος, με ένα ταχύ και αδιάφθορο δημόσιο, με ικανά στελέχη, υπαλλήλους και εργάτες. Με κοινωνική ισότητα, με πραγματικά ανεξάρτητη δικαιοσύνη, με πολιτικούς που αξίζουν στην ιστορία αυτού του τόπου. Όταν τον Έλληνα τον εντάξεις μέσα σε ένα οργανωμένο σύστημα και του πεις ότι αυτοί είναι οι κανόνες, προοδεύει, θριαμβεύει και φτάνει στην κορυφή. Πόσες φορές έχει αποδειχθεί περίτρανα από Έλληνες του εξωτερικού και της ομογένειας; Νομίζετε πως είναι δύσκολο; Μπορεί και να είναι, μπορεί και όχι. Από εμάς εξαρτάται. Ας μη ξεχνάμε πως τα κράτη τα συγκροτεί ο λαός, οι πολίτες. Φοβόμαστε την κυβέρνηση; Ε λοιπόν, οι κυβερνήσεις πρέπει να φοβούνται το λαό, όχι ο λαός τις κυβερνήσεις. Σκέψη, αφύπνιση, (αντι)δράση! Τέρμα τα λόγια!

ΥΓ. Η ζωή είναι πιο ωραία από αυτήν που μας παρουσιάζουν. Ανακάλυψέ την. Μην τσιμπάς. Τον νου σου, ε;

Του Νίκου Παπαδόπουλου, Έδεσσα

Φοιτητή Φιλολογίας-Γλωσσολογίας στο ΑΠΘ -

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΚΑΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

Ζούμε στην εποχή που εμείς τα παιδιά κάπου ή κάπως χάσαμε τον δρόμο μας. Μέσα στην προσπάθειά μας να προετοιμάσουμε τον εαυτό μας για να πάρουμε τον κόσμο στα χέρια μας, κάτι κάναμε λάθος.

Ήταν όμως στην πραγματικότητα λάθος δικό μας ή μέρος του σχεδίου κάποιων άλλων; Αυτών δηλαδή που μας πλασάρουν το iPhone, το internet και το facebook, τα applications, τα τηλεπαιχνίδια και το freda espresso; Αυτών που μας έκαναν να κυνηγάμε έναν καλό βαθμό στις πανελλήνιες εξετάσεις για να γίνουμε "κάτι" και να καταλήξουμε αργότερα να κυνηγάμε έναν μισθό.

Όλα τα παραπάνω είναι τα "αγαθά" που μας προσέφεραν οι προηγούμενες γενιές ώστε να πάρουμε πια κι εμείς τη θέση μας ως ισάξιοι τους στην κοινωνία. Μια κοινωνία διεφθαρμένη και υποκριτική, η οποία μολύνει το παιδί στην πιο ευαίσθητη και αθώα ηλικία του, όταν δεν μπορεί ακόμα να κρίνει το σωστό και το λάθος. Τα κατακλύζει με έννοιες και αγαθά που το υποτάσσουν στον καταναλωτισμό και σ' έναν συγκεκριμένο τρόπο σκέψης, ώστε να μετατραπεί ακριβώς στο μοντέλο του ανθρώπου που επιθυμούν οι πολυεθνικές εταιρείες και οι πολιτικοί ηγέτες.

Με ύπουλους τρόπους η κοινωνία καταστρέφει το παιδί. Του προωθεί τα ναρκωτικά, τα οποία παίρνει για να "χαλαρώσει" από την πίεση των δραστηριοτήτων του που η ίδια του επιβάλλει. Το διαφθείρει λέγοντάς του "δες το διαφορετικό χωρίς προκατάληψη", "μην είσαι ομοφοβικός" και "μην είσαι ρατσιστής". "Δέξου τους όλους, γιατί όλοι είμαστε ίδιοι". Πλέον, το να είναι κάποιος ομοφυλόφιλος θεωρείται πρόοδος για την κοινωνία και σεξουαλική απελευθέρωση και όχι διαστροφή, ενώ πολλοί επικροτούν την επιλογή του αυτή.

Είμαστε όλοι ένα Έθνος", λένε πολλοί. Όχι δεν είμαστε! Θα μπορούσαμε να είμαστε, όχι όμως κάτω από τις συνθήκες που επιβάλλουν αυτοί και προοδεύουν και σκοπεύουν στον εθνομηδενισμό μέσω της πολυπολιτισμικότητας, ώστε να έχουν καλύτερο έλεγχο των πλέον ασυνείδητων, ξεριζωμένων ανθρώπων. Εδώ κάποιοι θα σκεφτούν πως το παραπάνω προσπαθεί να περάσει ένα συγκαλυμμένο ρατσιστικό μήνυμα. Σε αυτούς θα απαντούσαμε να φανταστούν ένα έθνος στο οποίο θα συμβιώνουμε εμείς οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί με εκείνους τους Μουσουλμάνους, οι οποίοι έχουν ως ιερό καθήκον να ξεκινήσουν το τζιχάντ, τον ιερό πόλεμο για να τιμωρήσουν όλους εμάς τους άπιστους. Δεν νομίζουμε ότι θα τους ενθουσίαζε η προοπτική.

Γίνεται επομένως κατανοητό ότι τα μηνύματα

αυτά που μας περνά η κοινωνία αλλοιώνουν και τον ηθικό μας κόσμο, μετατρέποντάς μας σε πλάσματα ανήθικα. Οι νέοι σήμερα αρνούμαστε (αποφεύγουμε;) να ζήσουμε τον αληθινό έρωτα και την αληθινή επικοινωνία με πρόσωπα που θα νοιάζονται για μας κι εμείς για εκείνους. Αντίθετα, περιοριζόμαστε σε σχέσεις επιδερμικές και υποκύπτουμε σε ηδονές που καταλαγιάζουν το σώμα, αλλά αγριεύουν την ψυχή. Είμαστε η ηλικία που αντιπροσωπεύει τη χαρά και τη ζωντάνια, που έχει τη δύναμη να αρπάξει τη ζωή στα χέρια της και να τη ζήσει! Αλλά τελικά, τι κάνουμε; Το χαμόγελό μας δεν πηγάζει από την καρδιά μας, σπάνια βρίσκει κανείς τέτοιο χαμόγελο πλέον. Και η ζωντάνια; Αντικαταστάθηκε από τη βαρεμάρα και την απάθεια για τις υποχρεώσεις, την οικογένεια, τους φίλους. Πλέον, μόνο οι μικρές απολαύσεις-εκτονώσεις δίνουν νόημα στη ζωή μας. Ένα ποτό το Σάββατο το βράδυ και λίγος χορός.

Μα τότε, υποστηρίζουν κάποιοι, τα παιδιά θα πρέπει να δέχονται ερεθίσματα από την παιδεία και την εκπαίδευση που μας παρέχεται. Την εκπαίδευση που προωθεί τη στείρα μηχανιστική μάθηση, κοινώς παπαγαλία, ώστε να δώσουμε εξετάσεις και να μπούμε στο Πανεπιστήμιο. Έτσι, τελειώνουμε το σχολείο ακόμα πιο αμόρφωτοι από όταν ξεκινήσαμε. Υπάρχουν τόσοι δάσκαλοι και καθηγητές που μπαίνουν στη τάξη με όρεξη ώστε να μας διδάξουν και να μας μάθουν κάτι περισσότερο από αυτά που λένε τα σχολικά βιβλία, μα νιώθουν εγκλωβισμένοι, γιατί το "Υπουργείο δίνει αυτό το πρόγραμμα και πρέπει να το ακολουθήσουμε". Και στο κάτω-κάτω πόσα να πει και ο δάσκαλος όταν βλέπει τους μαθητές να κοιμούνται στο μάθημά του!!!

Επίσης, οι συγγραφείς και οι ποιητές που διδάσκουν μέσα από τα έργα τους έχουν σωπάσει και δεν εκδίδουν πλέον διδακτικά έργα με βαθύτερο νόημα και η τέχνη για να διδάξει πρέπει και να ανατρέψει. Υπάρχουν όμως ελάχιστοι καλλιτέχνες σήμερα που θα το τολμούσαν αυτό!

Συνεπώς, αφού πλέον ούτε και η εκπαίδευση μπορεί να μας βοηθήσει στρεφόμεστε στους γονείς μας, οι περισσότεροι από τους οποίους αρέσκονται να μας υπενθυμίζουν, σχεδόν καθημερινά, το πόσο αναισθητοί είμαστε, επειδή αυτοί δουλεύουν όλη μέρα για να μορφωθούμε κι εμείς δεν ανοίγουμε βιβλίο. Γκρινιάζουν και θορυβούνται αλλά από την καρέκλα του γραφείου τους. Δεν μπορούμε (μπορώ;) ωστόσο να τους κατηγορήσουμε (κατηγορήσω;). Είναι αναγκαίο να συνεχίσουν να έχουν εκείνη την καρέκλα στο γραφείο και κοπιάζουν γι' αυτό. Να αναφέρουμε (αναφέρω;), και μολονότι είναι υπεύθυνοι για την παροχή αγαθών είναι και υπεύθυνοι για την παροχή Παιδείας, αυτή που θα πάρουμε από το

σπίτι και εδώ είναι το σφάλμα τους. Ελάχιστοι είναι οι γονείς που ενώ είχαν επαγγελματικές υποχρεώσεις βρήκαν τον χρόνο και τη διάθεση να εξοικειώσουν τα παιδιά τους με το βιβλίο, για παράδειγμα, και να τα αναθρέψουν με τέτοιο τρόπο ώστε να τα καλλιεργήσουν τον σεβασμό προς τον διάλογο και να τα επιστήσουν την προσοχή για τη σωστή ενημέρωση. Καταληκτικά, φτάνουμε σε ενήλικους, οι οποίοι ενώ δεν μας ανέθρεψαν σωστά, τώρα θορυβούνται και μας ασκούν κριτική γι' αυτό. Είναι δίπλα μας και ταυτόχρονα δεν είναι.

Όπως λοιπόν, εύκολα μπορεί να καταλάβει κανείς, εμείς οι νέοι δεχόμαστε χτυπήματα από παντού, οπότε είναι κάτι παραπάνω από φυσιολογικό να αποσυντονιστούμε και να χάσουμε τον στόχο μας.

Παρ' όλ' αυτά, πολλοί νέοι αποφασίζουν να μην μετατραπούν σε υποχείρια όλων αυτών που μας θέλουν έτσι και αποφασίζουν να κάνουν τη δική τους επανάσταση!

Και λέγοντας επανάσταση δεν εννοούμε (εννοώ;) τις πορείες διαμαρτυρίας και τις εκδηλώσεις που σκοπό έχουν να φανατίσουν τον λαό. Στρέφονται στην επανάσταση του πνεύματος, που επιτυγχάνεται μέσω του βιβλίου και του ορθού διαλόγου, που οδηγούν σε μια διαφοροποιημένη αντίληψη των πραγμάτων, διαφορετική από αυτή που επιβάλλει το κατεστημένο. Πολλοί από εμάς φροντίζουμε -στον βαθμό βέβαια που μας επιτρέπουν οι "καθημερινές υποχρεώσεις"- να ενημερωνόμαστε, να διαβάζουμε και να μοιραζόμαστε τις σκέψεις μας μέσω συζητήσεων. Έτσι, παρά όλες αυτές τις αντίξοες συνθήκες, φαίνεται ότι υπάρχουν νέοι που μπορούν να κάνουν την αλλαγή, και πιστεύω ότι θα τα καταφέρουμε!

Νικολέτα Μητσαράκη

Μαθήτρια Β' Λυκείου, Έδεσσα

ΚΟΥΡΑΣΤΗΚΕΣ

Περπατάς στην αγορά και βλέπεις πρόσωπα σκυθρωπά ή έστω υποκριτικώς χαμογελαστά, προκειμένου να τραβήξουν τον υποψήφιο καταναλωτή στο μαγαζί του. Περπατάς στον πεζόδρομο και αντικρίζεις ανθρώπους βιαστικούς, να τρέχουν στον προορισμό τους. Δεν κοιτούν αριστερά ή δεξιά. Στις δημόσιες υπηρεσίες το ίδιο: άνθρωποι στοιβαγμένοι στην ουρά περιμένουν αμίλητοι, να 'ρθει η σειρά τους. Αμίλητοι οι περισσότεροι κοιτούν το ρολόι τους και ξεφυθούν. Την ίδια κούραση αποπνέουν και τα σχολεία μας. Μαθητές και καθηγητές μοιάζουν κουρασμένοι και αδιάφοροι για το ιερό λειτούργημα που θα 'πρεπε να τελείται εντός των τειχών τους.

Κουράστηκες! Είναι αλήθεια. Κουράστηκες ν' ακούς, να περιμένεις, να υπομένεις. Κουράστηκες να λοιδορείσαι, να παλεύεις, να ελπίζεις. Κουράστηκες τις υποσχέσεις και την κοροϊδία. Εναπόθεσες τις ελπίδες σου σ' ανθρώπους και προδόθηκαν.

Μεγάλωσες περιμένοντας καλύτερες μέρες. Μεγάλωσες ακούγοντας για καλύτερες μέρες. Μεγάλωσες ακούγοντας γι' αλλαγή, γι' ανάπτυξη, για μεταρρυθμίσεις και πρόοδο. Μεγάλωσες περιμένοντας τον διορισμό. Μεγάλωσες με την προσδοκία να φτάσεις το άπιαστο όνειρο. Εκείνο το "αμέρικαν ντριμ". Παρατηρούσες "φτασμένους", "πετυχημένους", "διάσημους", "έξυπνους" και "διανοούμενους"... Μεγάλωσες ελπίζοντας να τα βρεις εύκολα στη ζωή. Κανείς δε σου 'λεγε πως θα δυσκολευτείς. Και τώρα; Σε κούρασε τόσο το ψέμα το ίδιο, όσο και η διάψευση της ουτοπίας. Σου υποσχέθηκαν

επιστροφή στα χρόνια της ουτοπικής σου ευμάρειας κι εσύ τους πίστεψες και προδόθηκαν.

Κουράστηκες. Είναι αλήθεια. Υπάρχει όμως διέξοδος! Υπάρχει εκεί που μέχρι πρότινος δεν κοίταζες. Δε βρίσκεται στην τηλεορία, σε γραφεία βουλευτών, περιφερειάρχων και δημάρχων. Υπάρχει διέξοδος, αλλά όχι εκεί που την έψαχνες τόσα χρόνια. Δεν είναι "μαγική" και εύκολη. Δεν υπάρχουν έτοιμες λύσεις. Η διέξοδος βρίσκεται στα χέρια σου. Βρίσκεται στον πλησίον σου. Στον γείτονα, τον συνεργάτη, τον συγγενή σου. Η διέξοδος βρίσκεται στον κάματο, τον κόπο, τη θυσία και την κοινωνία με όσους τόσα χρόνια συναναστρεφόσουν απ' ανάγκη κι υποχρέωση.

Οφείλουμε να βάλουμε τέλος στην απελπισία. Κρίνεται απαραίτητο να σηκώσουμε το κεφάλι. Κι αυτό θα γίνει με τον δύσκολο τρόπο. Είναι άλλωστε ο μόνος τρόπος. Ο δικός μας τρόπος! Η μέθοδος των προγόνων μας. Ποιος είναι αυτός; Θυμήσου τη γιαγιά σου. Ξυπνούσε από όρθρου βαθέως, μέσα στη νύχτα. Πριν ακόμη ανατείλει ο ήλιος, ο Έλληνας ήταν στο πόδι. Ξεκινούσε με προσευχή ζητώντας τη βοήθεια Εκείνου, που τελευταία θυμάσαι μόνο λίγες στιγμές τον χρόνο. Και ξεκινούσε να δουλεύει, να ιδρώνει και να ματώνει. Μόνο με κόπο και ιδρώτα θα 'ρθει το ποθούμενο. Η εργασία είναι η διέξοδος που ψάχνουμε. Κάτω από τον ήλιο και τη βροχή. Στη ζέστη, αλλά και στο κρύο. Αποτελεί αδήριτη αναγκαιότητα να πιάσουμε το μυστήρι και την τσάπα. Να ιδρώσουμε, να πονέσουμε, να παράγουμε. Να δημιουργήσουμε. Και κατόπιν θ' απολαύσουμε τ' αγαθά των κόπων μας.

Η διέξοδος όμως βρίσκεται και στον διπλανό σου. Κανείς μόνος του δε σώζεται.

Δεν υπάρχει ατομική ευτυχία. Καλό είναι να συνειδητοποιήσουμε πως πραγματική και μόνη πρόοδος είναι η ομαδική. Φώναζε ο Μακρυγιάννης, αλλά τον θυμόμασταν μόνο στις εκθέσεις ιδεών και στις προεκλογικές ομιλίες. Είμαστε υποχρεωμένοι να εγκαταλείψουμε το "εγώ" και να ζήσουμε στο "εμείς". Χρειάζεται να επαναπροσδιορίσουμε τους στόχους και τις ανάγκες μας, καθώς χωρίς στόχους δεν υπάρχει κοινωνία. Χωρίς προσδιορισμό των ευθυνών και των κανόνων δεν υπάρχει πολίτης και πολιτεία. Η διέξοδος που ψάχνουμε περνάει μέσα απ' το κοινωνικό και ομαδικό συμφέρον. Η ευτυχία που ψάχνεις εναγωνίως, πραγματώνεται μέσω του άλλου. Δεν είναι αργά! Αρκεί να επιστρέψουμε στο "κοινωνείν". Θυμήσου! Την εποχή που ο ένας κρατούσε την ασπίδα προστατεύοντας τον συμπολεμιστή του. "Κοινωνείν" επομένως! Τόσο με τον συμπολίτη, όσο και κυριότερα με Τον Θεό.

Ας μετανοιώσουμε. Ας παραδεχτούμε τα λάθη της μεταπολίτευσης και μεταπολιτιστικής. Ας γυρίσουμε την πλάτη στα ξυλοκέρατα με τα οποία τρεφόμασταν τόσα χρόνια. Ας επιστρέψουμε στα "καθ' ημάς". Στα δικά μας. Με εργασία, αλληλεγγύη, κοινωνία, θ' επιστρέψει το χαμόγελο στο κουρασμένο σου πρόσωπο. Κουράστηκες. Είναι αλήθεια. Τώρα όμως ήρθε η ώρα να κουραστούμε παρέα. Και ο Θεός βοηθός!

Παπακώστας Αναστάσιος

Φιλολόγος, Έδεσσα

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΕΣ ΦΩΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ «ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ» ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ

Κείμενο του Ιωάννη Α. Σαρσάκη (Καστροπολίτη), Διδυμότειχο.

Στις 30 Ιανουαρίου η εκκλησία μας τιμά τους τρεις φωστήρες της τρισηλίου Θεότητας, οι οποίοι βέβαια είναι γνωστοί σε όλους μας για το πλούσιο θεολογικό, παιδαγωγικό και κοινωνικό τους έργο. Προσωπικά θα ήθελα να τονίσω την κοινωνική διάσταση των πράξεων τους, η οποία σε πολλές περιπτώσεις τους ανάγκασε να συγκρουστούν με την εκάστοτε εξουσία.

Ο Μέγας Βασίλειος επίσκοπος Καισαρείας αντιτάχθηκε κατά του αυτοκράτορα Ιουλιανού, όταν αυτός θέλησε να επιβάλει την αρχαία θρησκεία και ειδικότερα όταν θέλησε να απαγορέψει τους χριστιανούς να σπουδάζουν την Ελληνική Παιδεία. Επίσης σήκωσε το ανάστημά του και στον αρειανό αυτοκράτορα Ουάλη, ο οποίος έξαλλος μετά από μια συνομιλία που είχε με τον Μέγα Βασίλειο του είπε ότι πρώτη φορά του μιλά επίσκοπος μ' αυτό τον τρόπο, για να εισπράξει την απάντηση του σοφού ιεράρχη: "τότε πρώτη φορά μιλάς με αληθινό επίσκοπο". Εκτός βεβαίως της άμεσης κρατικής εξουσίας ο Βασίλειος συγκρούστηκε και με τους μεγαλοκλήμονες της εποχής του (τους δυνατούς) όταν αυτοί κρατούσαν κλειστές τις αποθήκες τους ενώ ο λαός πεινούσε.

Ο Θεολόγος Γρηγόριος ανέλαβε τα καθήκοντα του Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως επί αυτοκράτορος Θεοδοσίου του Μεγάλου. Την εποχή αυτή και

για 40 χρόνια οι οπαδοί της αίρεσης του Αρείου, είχαν καταλάβει τα πάντα στην Βασιλεύουσα αυθαιρετώντας και βιαιοπραγώντας κατά των Ορθοδόξων. Ο Μέγας Θεοδόσιος (ο οποίος είναι άγιος της εκκλησίας μας και τιμάται στις 17 Ιαν) θέλοντας να επικρατήσει η Ορθοδοξία συναίνεσε στο να γίνει ο Γρηγόριος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως. Ερχόμενος ο Γρηγόριος στην Πόλη για να αναλάβει τα καθήκοντά του, είδε ότι όλοι οι ναοί ήταν στα χέρια των αρειανών. Δεν υπήρχε δηλαδή ούτε ένας ναός για να τελήσει τα Μυστήρια της Εκκλησίας, τα οποία μέχρι τότε τελούνταν από τους Ορθοδόξους στην ύπαιθρο. Οπότε ο αγώνας του Γρηγορίου επικεντρώθηκε κατά της μεγάλης εξουσίας των αρειανών, εκφωνώντας τα περίφημα θεολογικά του κηρύγματα. Οι αρειανοί κατανοώντας ότι με τον καιρό οι πιστοί που ακολουθούσαν τον Γρηγόριο γινόταν όλο και περισσότεροι, προσπάθησαν να βιαιοπραγήσουν (και βιαιοπράγησαν εναντίον του) ακόμα και να τον φονεύσουν. Ο Γρηγόριος όμως δεν πτοήθηκε και ούτε έχασε το θάρρος του, καταφέροντας να μειώσει την εξουσία των αρειανών και να βάλει τα θεμέλια για την επικράτηση των Ορθοδόξων.

Ο Ιερός Χρυσόστομος αναγορεύθηκε Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, την

εποχή που αυτοκράτορας ήταν ο Αρκάδιος και αυγούστα η Ευδοξία. Την εποχή εκείνη υπήρχε μεγάλη αδικία έναντι των χαμηλών τάξεων και των φτωχών, γεγονός που ο Ιωάννης στηλίτευε στα κηρύγματα του. Υπαίτιοι για την οικονομική εξαθλίωση του λαού αλλά και για την έκλυση των ηθών που επικρατούσε στο παλάτι, ήταν κυρίως η Ευδοξία με τον Αρκάδιο αλλά και όλος ο περίγυρος τους. Κατά συνέπεια οι πύρινοι λόγοι του Ιωάννη στρεφόταν προς όλους αυτούς και προς τον αμαρτωλό τους βίο, χωρίς να υπολογίσει την κρατική τους εξουσία. Η αντίδραση των κρατούντων ήταν να εξορίσουν τον Ιωάννη δύο φορές με αποτέλεσμα να κλονισθεί η υγεία του και να πεθάνει στον τόπο της εξορίας του.

Μελετώντας λοιπόν το βίο των τριών ιεραρχών βλέπουμε ότι σε δύσκολες εποχές κράτησαν την Πίστη με αγέρωχο φρόνημα και δε φοβήθηκαν να συγκρουστούν κατά της διεφθαρμένης (άμεσης ή έμμεσης) εξουσίας. Στις δύσκολες εποχές όπου ζούμε, νομίζω ότι κλήρος και λαός πρέπει να παραδειγματιστούμε από τους τρεις φαινομένους αστέρες της Ορθοδοξίας και να ακολουθήσουμε τα βήματά τους, έστω και αν αυτά περιέχουν ή καταλήγουν σε μαρτύριο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Προς: την ηλεκτρονική εφημερίδα «ΚΟΙΝΩΝΕΙΝ»

Αγαπητοί φίλοι,

Αφού σας συγχαρώ για την πρωτοβουλία σας να εκδώσετε ηλεκτρονική εφημερίδα και να σας ευχηθώ καλή δύναμη, θα ήθελα να σας κάνω μια πρόταση, που μου την ενέπνευσε ο υπαινετικός τίτλος «ΚΟΙΝΩΝΕΙΝ» της εφημερίδας σας, καθώς και τα βασικά σας θέματα που θα καλύπτουν την εκπαιδευτική, οικονομική κ.λπ. πολιτική.

Προτείνω, λοιπόν, το ΚΟΙΝΩΝΕΙΝ να το εμπλουτίσετε συνεχώς με τη διττή σημασία του, δηλαδή και ως επικοινωνία με τους άλλους, αλλά και ως Θεία Κοινωνία και επικοινωνία με τον Δημιουργό, γιατί έτσι μόνο, πιστεύω, ότι θα αντιμετωπισθούν τα μεγάλα ζητήματα του ελληνικού λαού «χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (Ιω. 15,5). Χωρίς το «Σύνταγμα των θείων και ιερών Κανόνων», το Πολιτικό Σύνταγμα, το ήδη καταρρακωμένο από

την έλλειψη αυτή, θα αποτελέσει το εντάφιο της ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ την οποία θέλετε να αποκαταστήσετε στα αξιολογικά, διαχρονικά της θεμέλια, τα λειδορούμενα και χλευαζόμενα τα τελευταία χρόνια.

Η ΑΥΤΟΚΥΒΕΡΝΗΣΗ επίσης, μέσα στη θεματική της εφημερίδας σας, έχει και αυτή διττό χαρακτήρα. Δηλώνει, δηλαδή, και την απαλλαγή από την υποτέλεια και την εξάρτηση καθώς και την πλήρη επαναφορά της πολιτικής ανεξαρτησίας, παράλληλα όμως σημαίνει και την εγκράτεια από τα πάθη καθώς και την αυτοκυριαρχία ώστε να μηδενίζεται η παρεκτροπή και ο αφηνιασμός.

Καλή επιτυχία!

Μαρία Μαντουβάλου,
Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Πανεπιστημίου
Αθηνών

Na μιλάς στον
κατάλληλο χρόνο
Βίας ο Πριηνεύς

ΣΤΕΙΛΕ ΜΑΣ ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΣΟΥ. ΓΡΑΨΕ ΜΑΣ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΣΟΥ.

email: koinwnein@gmail.com

Κοινωνει(ν)κά

Επιμέλεια από Μεταλλινό Δημήτρη, Θεολόγο-Ιστορικό, Κέρκυρα
Σχολιασμός της Επικαιρότητας

Χριστού Γέννα

Κατά τα τελευταία χρόνια της κρίσης υπάρχουν δύο φαινόμενα, που έχουν απομακρύνει τη συντριπτική πλειονοψηφία του λαού μας από το βαθύτερο νόημα των «Αγίων Ημερών».

Το πρώτο αφορά στη «φτωχοποίηση» του μεγαλύτερου τμήματος του λαού μας, εξαιτίας των πειραματισμών κάποιων οικονομικών (αν)εγκεφάλων. Συμπληρώνουμε οκτώ έτη παρατεταμένης οικονομικής-κοινωνικής κρίσης. Οι «σοφοί οικονομολόγοι» μάς καθησυχάζουν με την πρόβλεψη, ότι η εν λόγω κρίση θα ολοκληρώσει τον κύκλο της σε μερικές ... δεκαετίες. Έτσι, εξασφαλίσαμε «εθνικό όραμα» για τον λαό μας. Οι μεγαλύτεροι γνωρίζουμε ότι δεν πρόκειται να έχουμε αξιοπρεπή γηραιά (όσοι ασφαλώς επιβιώσουμε από την κρίση), ενώ τα παιδιά μας έχουν να επιλέξουν ανάμεσα στη μετανάστευση και τη φτηνή εργασία (δουλεία) στην πατρίδα μας.

Το δεύτερο φαινόμενο αφορά στα τρομοκρατικά κτυπήματα αστικών κέντρων του «χριστιανικού» κόσμου, με αποτέλεσμα να έχει καταστεί πλέον θεσμός η (κατα)τρομοκρατία

των δυτικών κοινωνιών κατά τις ημέρες των Χριστουγέννων. Οι ακραίοι ισλαμιστές επιλέγουν σκοπίμως τη χριστουγεννιάτικη περίοδο, προκειμένου να πλήξουν τις χριστιανικές κοινότητες και κοινωνίες.

Τα δύο αυτά φαινόμενα αποτελούν πλέον μια τραγική πραγματικότητα, που διδάσκει και γαλουχεί τους σύγχρονους νέους. Αλήθεια, τι θα θυμούνται για την τρέχουσα εορταστική περίοδο οι νέοι μας όταν μεγαλώσουν; Οι περισσότεροι απαντούν μονολεκτικά: «μιζέρια». Διότι, η φτώχεια σ' ένα εικονικό (από τα ΜΜΕ) περιβάλλον αφθονίας και πλούτου, σε συνδυασμό με την ανασφάλεια και τη θλίψη που διαμορφώνουν τα τρομοκρατικά κτυπήματα, οδηγούν στην απλή εξίσωση «Χριστούγεννα = μιζέρια». Η μιζέρια οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στη (κατα)θλίψη, που διαμορφώνει τελικά ως ακολούθως την εξίσωσή μας: «Χριστούγεννα = κατάθλιψη». Έτσι, δεν υπάρχει χριστουγεννιάτικη περίοδος που να μη συζητούμε τον τρόπο που θα «ξεπεράσουμε την κατάθλιψη, που δημιουργούν τα Χριστούγεννα»! Νομοτελειακά θα φτάσουμε στο σημείο να απαιτήσουμε την απαγόρευση

της εορτής των «Χριστουγέννων», αφού «βλάπτουν σοβαρά την υγεία των συμπολιτών μας»...

Κι όμως, τα εισαγόμενα έθιμα με κεντρικό πρόσωπο όχι τον γεννηθέντα Χριστό, αλλά τον εμπορικό «Santa Claus», που διαμορφώνουν ουσιαστικά ένα «(αντι)χριστουγεννιάτικο καρναβάλι» και προωθούν τον υπερκαταναλωτισμό και την εικονική ευδαιμονία, έχουν οδηγήσει τον σύγχρονο άνθρωπο της μοναξιάς στην κατάθλιψη. Ας θυμηθούμε την πλούσια παράδοσή μας, τις χριστουγεννιάτικες ημέρες της αθώας παιδικότητάς μας κι ας την προσφέρουμε με αγάπη στα παιδιά μας. Αρκετά σκουπίδια και ψεύτικα αγαθά τους έχουμε «προσφέρει». Ας αναγνωρίσουμε την παταγώδη αποτυχία μας και τις ψεύτικες υποσχέσεις ευδαιμονίας κι ας προσέλθουμε οικογενειακά στην ιερή Φάτνη-Οίκο Του, για να ψηλαφίσουμε τον μόνο και αληθινό Κύριο και κριτή της Ιστορίας. Καλή Χριστού Γέννα!